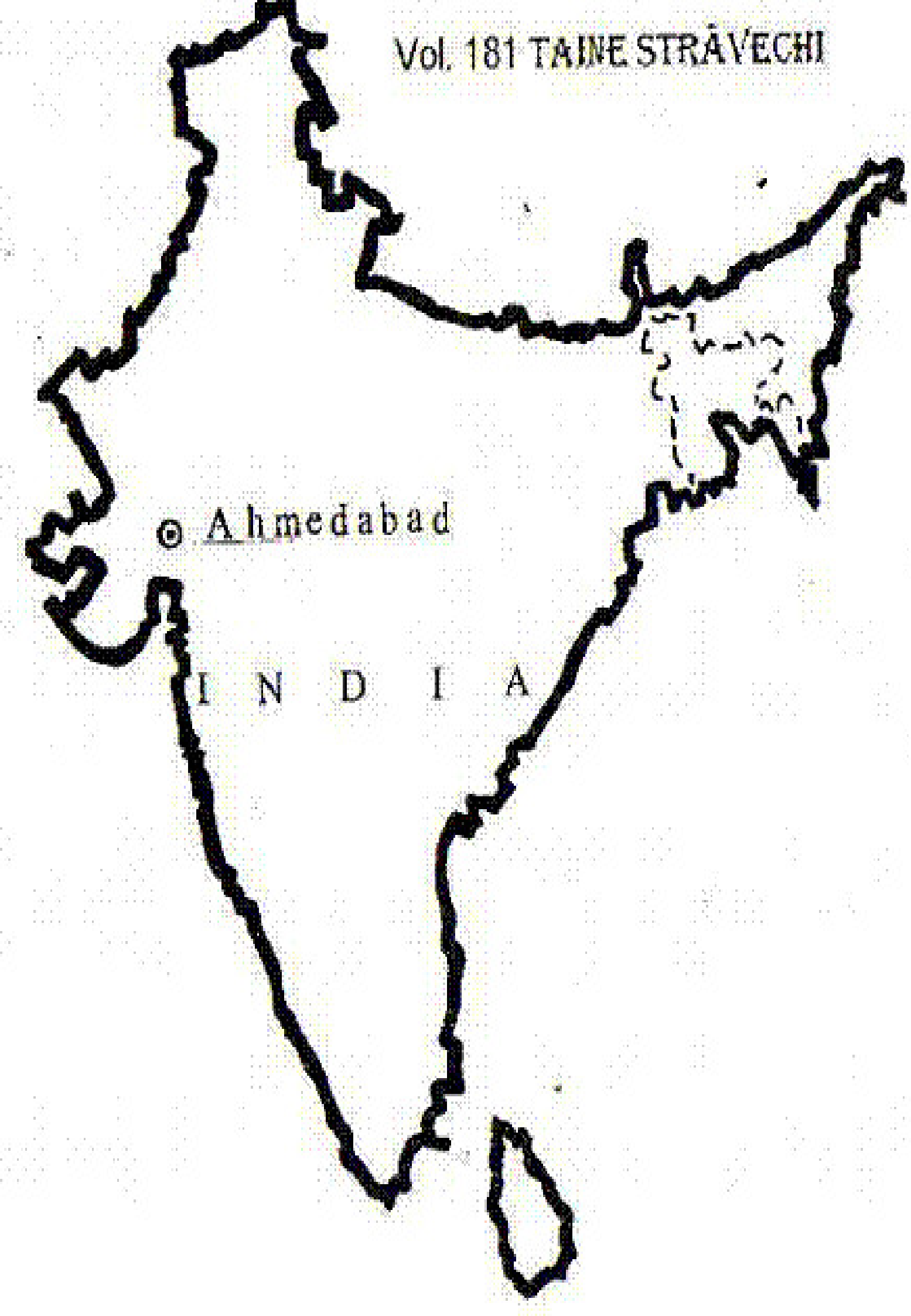
Ahmedabad
INDIA

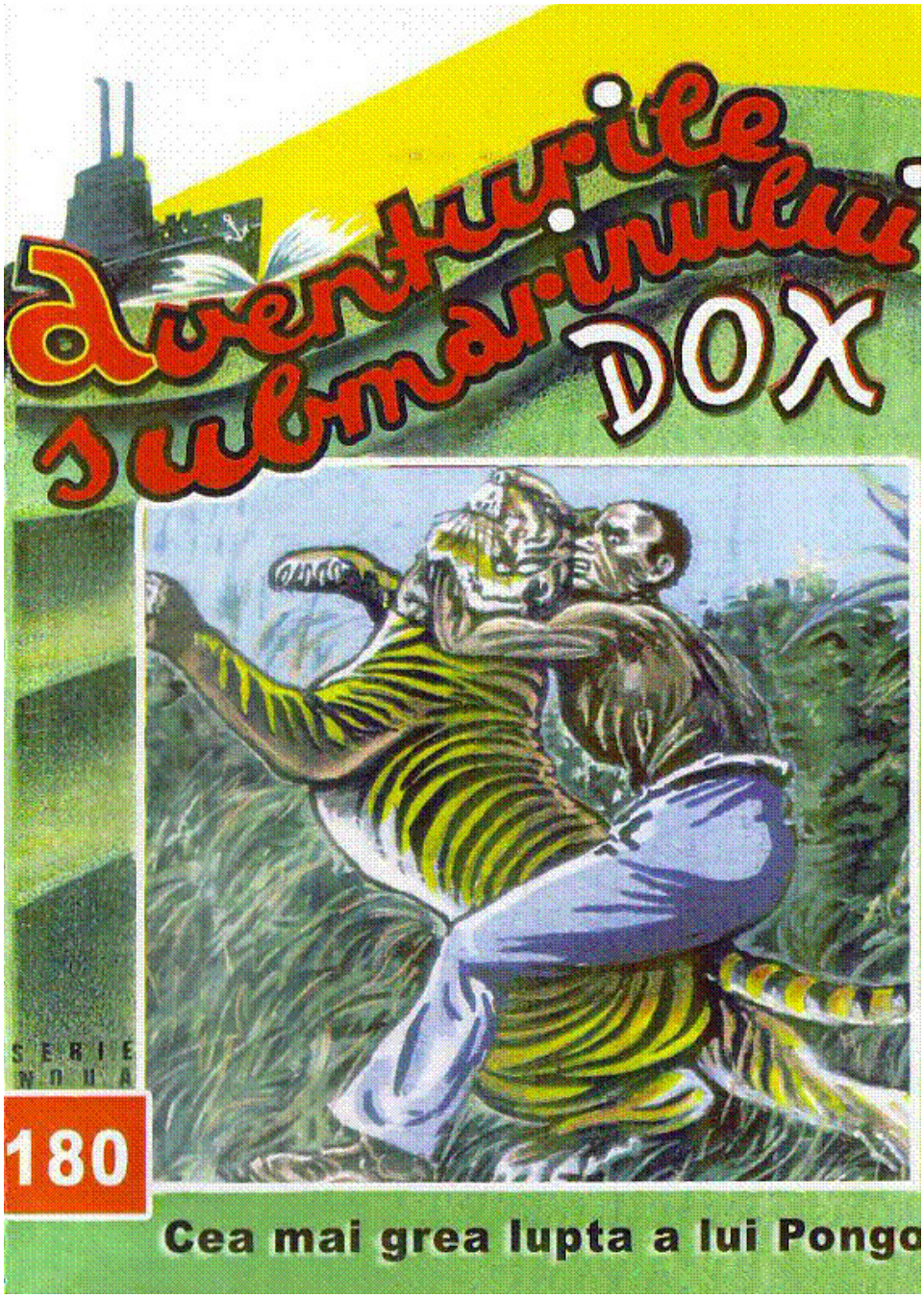
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUA
180
Cea mai grea lupta a lui Pongo

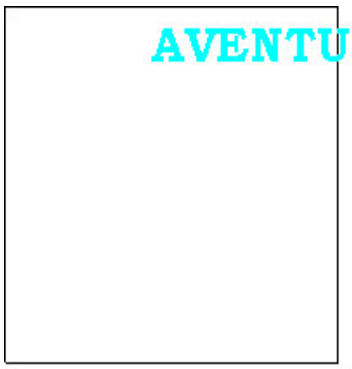

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX

De H.

Nr. 180.

CEA MAI GREA LUPTĂ A LUI PC

Traducerea de Ll

V.2.0.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I.
UN DRUM CIUDAT.

— «DE CE N-AM MERS pur şi simplu cu trenul? întrebă Marian prost dispus. Nu se vedea-n lung şi-n lat nici urmă de alt

vehicul. Şi până la Ahmadabad mai sunt după aprecierea mea cel puţin douăzeci de kilometri!

— Trebuia neapărat să conduci prin pustietatea asta de gropi? se adresă încă o dată tânărului şofer indian, care avea de altfel o faţă destul de inteligentă.

Expresia de pe chipul lui se schimbă în teamă, scuzându-se:

— Iertaţi-mă sahib. Cred că l-am văzut pe el în acest desiş. O să cotesc la dreapta şi ajungem la văgăună.

— Care el?

— Cine este „el”? întrebă mirat Marian. Aşadar de aceea ai ocolit văgăuna, fiindcă acolo pândea el?

— Sahib, despre „el” nu vorbeşte nimeni, spuse acum timid indianul.

— Poate că pe aici îşi face veacul vreo fantomă sau vreun spirit tău, care la lumina zilei pare cu totul infernal, îmi dădui şi eu cu părerea. Dar să ne luăm şi bagajele?

— Nu Robert, obiectă prietenul meu. Ne-ar împiedeca numai în mişcări. Doar armele şi ghepardul. Sper totuşi că va trece o maşină pe aici, căreia îi va fi milă şi de bagajele noastre.

Şoferul stătea încă nehotărât Marian îl privi întâi pe ei. Se uită la mine şi zise în cele din urmă.

— Pentru că veni vorba de „el”, să fie vorba oare de acea chestiune ciudată, pe care ne-a relatat-o unchiul vânătorului de tigri, în scrisoarea aceea primită la Baroda?

Jack Lesley unchiul vânătorului de tigri James Rice, care ca şi nepotul său era un vânător de animale mari şi avea şi el pe răboj un impresionant număr de tigri răpuşi, răspunzând unei scrisori adresate de nepotul său în legătură cu ultima noastră aventură în care salvasem nişte fete răpite în Baroda, printre care o rubedenie a sa, ne invitase la el.

Rămăsese stabilit să ne trimită în întâmpinare automobilul său în cazul în care nu primea imediat o telegramă de refuz. Se preciza că este vorba de ceva care ne va stârni cu siguranţă interesul.

N-am expediat fireşte nici o telegramă de refuz. După lumina în care-l zugrăvise Rice pe unchiul său, acesta – colonel bătrân În armata britanică, distins pontul vitejie, era un om care condusese în viaţa lui unele dintre cele mai grele şi periculoase misiuni împotriva triburilor răsculate.

Rice ne asigură că problema despre care voia să ne vorbească Lesley şi pe care o menţionase doar în treacăt depăşea atât cunoştinţele cât şi puterile sale, altfel, după cât îl cunoştea, n-ar fi apelat niciodată la ajutorul altora. În nici un caz nu s-ar fi obosit să trimită un automobil, dacă n-ar fi fost vorba de o treabă foarte serioasă.

Am fost desigur cât se poate de nerăbdători să sosească automobilul. Ne despărţirăm greu şi foarte cordial atât de Rice,

cât şi de noii noştri prieteni pe care ni i-am făcut în Baroda (vezi vol. 179 intitulat: Fantoma mării).

În dimineaţa următoare, primirii scrisorii a şi sosit un automobil de teren de ultima modă. Socoteam că până la amiază să puteam acoperi cei două sute de kilometri până la Ahmadabad. Până la ora unsprezece parcursesem ce-i drept cea mai mare. Parte din drumul pe „autostradă" deşi cu greu s-ar putea numi aşa – dar restul drumului se dovedi atât de rău, încât şoferul trebui să facă uz de toată arta sa pentru a păstra întreg automobilul.

Acum se întâmplase şi nenorocirea, de care ne temusem. Automobilul nimerise cu roata din faţă într-una din gropile cele mai adânci din regiunea asta. Din cauza locului era să ne pierdem echilibrul. După ce coborârăm să vedem ce s-a întâmplat cu automobilul nostru, am constatat ce era mai rău. Axul roţii din faţă era rupt!

De continuarea călătoriei noastre cu automobilul nici nu mai putea fi vorba. Trebuia să ne hotărâm să mergem pe jos sau să aşteptăm un nou automobil. Marian arătă un drum îngust, în stânga noastră, care ducea adânc în desiş.

— Încotro duce cărarea acesta? Nu scurtează oare destul de mult distanţa pe care o mai avem de străbătut? îl întrebă pe şoferul nostru indian.

Şoferul încuviinţă:

— Da sahib. Drumul ăsta este mai scurt decât şoseaua. Dar nu-l puteţi lua pentru a ajunge la Ahmadabad pentru că „el" nu lasă pe nimeni să-l străbată.

— Aşa, aşa deci! Nu lasă pe nimeni să treacă pe aici! Păi tocmai asta ar fi un motiv de a-l folosi. Sunt foarte curios să-l cunosc pe „el". Mai sunt şi alte primejdii de luat în considerare pe drumul ăsta?

— Nu-mi este îngăduit să vorbesc despre asta, sahib. „El" m-ar pedepsi cu siguranţă.

— Tinere, se adresă Marian şoferului. Faci impresia unui om inteligent şi vorbeşti prostii! Nu-ţi dai seama că nu-i decât o superstiţii? Vom folosi cărarea, dacă într-adevăr scurtează drumul!

— Sunt de aceeaşi părere, am socotit nimerit să intervin la rându-mi. Indienii exagerează atât de uşor!

Marian se mai uită odată la automobilul avariat.

— Poate că Lesley va trimite un alt automobil, dacă până seara nu ne facem apariţia în Ahmadabad, spuse el. Şi-atunci va sosi şi bagajul nostru. Mai mult de patru sau cinci ore nu ne va trebui să ajungem în oraş, în nici un caz. Cărarea aceasta este mai scurtă decât şoseaua şi chiar dacă este puţin năpădită de plante şi bălării, prea multe nu pot fi. Întrucât înainte a fost destul de des folosită.

După ce aruncarăm carabinele pe umeri, indianul cu o mutră posomorâtă spuse:

— Chiar vor sahibii să meargă pe cărarea printre tufişurile astea spre oraş? Atunci n-o să-i mai revăd pe sahibi.

— Ar fi într-adevăr păcat, constată sec Marian. Dar nu-ţi mai bate capul cu asta. Dacă soseşti mai repede ca noi în Ahmadabad salută-i pe domnul Lesley din partea noastră şi spune-i că am folosit scurtătura prin junglă. Te rog să ai grijă numai de bagajul nostru. Sau ţi-e teamă şi acum să nu vină „el”?

— Sahib, „el” a fost deja aici! „El” vă va însoţi sahib! Mai bine rămâneţi aici!

— Nu, nu dragul meu, scutură râzând capul Marian. Nu vreau să aşteptăm aici, în mijlocul şoselei, până ni s-ar face foame. Şi-apoi şi dumneata trebuie să fi remarcat! Cineva trebuie să ducă vestea c-am rămas în pană, în oraş. Misteriosul „el” va fi amabil şi ne va lăsa în pace. În orice caz, ar trebui să fie bucuros dacă-l vom lăsa noi pe „el” în pace.

Marian păşi liniştit înainte pe cărarea care ducea prin desiş, de-a dreptul în junglă. Îl urma Pongo cu Maha, iar eu, ca de obicei, încheiam convoiul. La început Maha se arătă nedumerit, dar după ce adulmecă încoace şi încolo, o zbughi înainte trăgându-l pe uriaşul negru, după el.

— Mariane, strigai eu cu un glas potolit, aici s-a aţinut precis vreo fiară, ia te uită ce comportament bizar are Maha acum. Marian se uită cu luare aminte de jur împrejur constatând după o scurtă pauză:

— N-are ce să ne strice. Cu stafii în carne şi oase n-am avut până acuma plăcerea să facem cunoştinţă, iar de oameni nu cred că-i cazul să ne temem. Poate că se găseşte vreun vânător pe aici prin regiune. Ţine-i strâns în lesă, Pongo, nu lăsa ghepardul nostru s-o ia razna. Marian păşi mai departe. Când mă uitai încă o dată înapoi, mai apucai să-l văd pe şoferul nostru cum ne privea îngrozit. În legătură cu „el” trebuia să existe un secret, care-l făcea pe şofer să se teamă efectiv pentru vieţile noastre. Prea mergeam sfidători împotriva fantomei. Cel puţin aşa se comporta Marian. Câteodată un astfel de comportament provocator scotea mai repede „spiritul” din rezervă decât i-ar fi plăcut lui s-o facă.

Pe cărarea năpădită de vegetaţie domnea un aer umed, caracteristic junglelor care adăpostesc nemijlocit, în vecinătate, ţinuturi mlăştinoase. Să fie oare o legătură, între dorinţa expresă a lui Lesley de a veni la Ahmadabad şi misterioasa creatură ce inspira atâta teamă şi veneraţie în jungla asta? Atunci ar putea fi cu adevărat ceva primejdios, întrucât un bătrân şi încercat vânător de tigri nu se pierde uşor cu firea.

Un astfel de om are mândria lucrului înfăptuit de unul singur şi dacă renunţă la aceasta n-o face fără un motiv întemeiat. Îmi veni în minte o întâmplare din Sumatra. Şi acolo se vorbea cu mult respect de „el” înţelegându-se prin aceasta regele junglei tigrul, al cărui nume nu poate fi exprimat direct din cauza superstiţiei şi a credinţei în duhuri şi demoni, care e specifică acestor popoare.

Să fi dat pasionatul nostru vânător de tigri de o astfel de felină inteligentă şi puternică căreia să nu-i fi putut face faţă?

Îi împărtăşii lui Marian gândurile mele, iar acesta după ce mă ascultă cu luare aminte, mi se destăinui:

— Poate că nu eşti prea departe de adevăr. Dar cu toate acestea nu cred că Lesley numai din cauza aceasta ne-ar fi trimis un automobil în întâmpinare. Chiar aşa de mare grabă n-ar fi fost dacă mai întârziam puţin cu vânătoarea. Dacă ar fi fost într-adevăr vorba de un tigru, mai degrabă îi văd adresându-se nepotului său, care are un renume, deja aproape tot atât de mare, cât avusese tatăl său. Ca vânător de tigri, nu mi s-a dus buhul până acum şi nici nu am cules cine ştie ce lauri. Cred totuşi mai degrabă că-i vorba de altceva.

— În sfârşit Mariane, mă bucur că vizităm Ahmadabadul, schimbai eu discuţia. Oraşul ăsta e foarte vechi. Îmi amintesc că am citit un articol într-un ziar asupra istoriei sale. A fost înfiinţat de Sultanul de Gujurat, Ahmed Şah şi mai păstrează şi astăzi amprente ale fondării sale în numeroase construcţii, în cutume şi tradiţii orale.

— Toate bune şi frumoase, dragă Robert, numai că acuma se pune problema să păşim serios la drum! Cât despre istoria oraşului Ahmadabad, vom putea discuta mai în amănunţime numai să ajungem acolo. Nu avem nici un fel de provizii dar cred că pe la amiază îl vom întâlni pe colonelul Lesley. Se va face noapte după cum văd eu, până vom putea îmbuca ceva. Nu te supăra c-am devenit brusc aşa de materialist, dar deja mi-e foame.

Marian râse şi Pongo îşi dezvelii dinţii ca de o glumă bună.

Păşirăm aşadar voiniceşte mai departe. Misteriosul „el” continuă să-mi umple gândurile, ca şi motivele ce-l determinase pe un om ca Lesley să facă apel la noi.

După un timp, percepurăm nu prea departe de noi un sunet ciudat Un strigăt înăbuşit, încât nu puteam stabili cu certitudine, dacă aparţinea unui om sau vreunui animai. Strigătul pe care l-am auzit a fost într-adevăr bizar. Căldura era sufocantă şi se răspândise în întreaga junglă, bogată în vegetaţie.

Marian se întoarse înspre mine, apoi privirea i se aţinti spre Pongo. Cam aşa ceva mai auzisem noi în pădurile Sumatrei, în preajma vulcanului stins Sejawa, când Pongo al nostru – pe atunci necunoscut nouă şi-a închipuit că o „fantomă” a junglei îl scosese, când îi scăpase tapirul, care mai târziu a fost răpus de Pantera neagră (vezi vol. 38, Fantoma din pădure).

Numai că acum sunetul a fost mult mai puţin puternic şi pătrunzător, era îndoielnic că în afară de Pongo al nostru să mai existe un alt om care să se folosească de strigătul de atac al unei gorile înfuriate.

Pe când mă gândeam astfel, îi şoptii lui Marian:

— Şi dacă ar fi o maimuţă uriaşă, musafirul nostru?

— Crezi poate într-o a doua fantomă a mâni aşa cum nea fost dat să întâlnim în Baroda? întrebă râzând Marian.

— Aici nu se pripăşesc maimuţe, iar urangutanul apare doar pe marea insulă Sunda aşa că tot un om trebuie să fi scos strigătul acela.

— Dar de ce ar striga atât de furios un om în desişurile astea? Mi se părea mai degrabă a fi un strigăt de mânie, decât orice altceva.

— Poate că un vânător indigen şi-a găsit capcana pusă pentru fiare distrusă, sau un vânat de mult râvnit şi urmărit îi scăpă în ultima clipă de sub nas, se hazarda în presupuneri prietenul meu Vom trăi şi vom vedea. Strigătul venea din apropiere. Săi dăm bătaie. Înainte, deci!

Păşirăm mai departe, dar nu ne mai răzleţirăm, căci eram conştienţi de faptul că în fiecare clipă, puteam da nas în nas cu fiinţa aceea care scosese strigătul acela atât de ciudat.

Marian îşi redusese mult tempoul, acum aproape se strecura numai, deşi nici aşa nu se putea evita zgomotul făcut de îndepărtarea lianelor şi lujerilor plantelor, care blocau uneori cărarea, sau trosnetul crengilor uscate, strivite fără voie în drumul nostru. Oricum ar fi fost nu puteam în nici un caz ajunge neobservaţi, până în locul de unde auzisem strigătul. Cărarea făcea şi ea destule cotituri, blocându-se parţial perspectiva. Dacă pândea cineva în desiş, atunci fără îndoială că ne-ar fi putut lua prin surprindere. Marian îşi descinse pistolul, exemplu pe care-l urmai şi eu, pe când Pongo, îşi luă din teacă uriaşul lui cuţit de spintecat rechini, în mâna lui, o astfel de armă, era mult mai periculoasa decât o armă de foc, în lupta corp la corp.

Marian voia tocmai să facă o cotitură, când Pongo care era în urma sa, strigă deodată:

— Atenţie Massers, înapoi!

Pământul de sub picioarele mele se prăbuşi. Mă strădui să sar înapoi, dar era prea târziu. Pârâi, pocni, foşni ceva ce nu puteam percepe. Dispăru întâi Marian sub pământ, urmat de Pongo şi de Maha. Şi eu îi urmai prompt, deşi încercai să mă salvez aruncându-mă pe spate, dar mă prăbuşi în adâncime ca atras de un magnet.

„O capcană pentru vânat mare!” îmi trecu fulgerător prin cap. Mă ciocnii de Pongo. Pe când nisip, praf şi frunze cădeau ca o ploaie în jurul nostru şi peste noi. Un pufăit se auzi, urmat imediat de un mârâit întărâtat Două trupuri de feline mari vărgate, se agitau în spaţiul strâmt în care ne găseam, ghepardul nostru Maha şi o altă felină din jungla indiană. Din fericire potrivnicul lui Maha nu era un tigru, pentru că atunci credinciosul nostru patruped şi-ar fi găsit aici sfârşitul. Trebuia să fie o panteră vărgată. Ne lipirăm cât am putut de marginea strâmtă a gropii dar şi aşa trupurile înfierbântate de luptă ale

animalelor aproape ne atinseră. Nu puteam trage, întrucât puteam nimeri tot aşa de bine ghepardul ca şi pantera.

Pongo sări înainte ridicând cuţitul uriaş de spintecat rechini, a cărui lamă scânteie în semiobscuritatea care domnea acolo, în groapă printre frunziş şi crengi risipite peste tot. Lama uriaşă despică aerul, de sus în jos. Un răcnet plin de furie urmat de un horcăit, ne-a fost dat să auzim, în timp ce unul din cele două corpuri zbură prin aer şi căzu cu o bufnitură la pământ. Ecoul luptei se potoli, probabil că Pongo nimerise bine; una din cele două fiare zăcea nemişcată îmi ridicai, la rândul meu, pistolul, dar nu mai era necesar. Maha ghepardul învingător se apropie de trupul nemişcat al panterei vărgate pentru a-şi mirosi potrivnicul răpus.

— Ne-ai scăpat dintr-o mare primejdie, Pongo, nu ştim cum să-ţi mulţumim, zise la rândul lui Marian, nu mi s-a mai întâmplat să alunec într-o groapă ca musafir al unei pantere furioase.

— Pongo ajută repede scoate Massers afară, se apără uriaşul negru de mulţumirile noastre.

— Ai dreptate, Pongo. Să vedem cum putem să ieşim cât mai repede de aici. Prinde-mă de genunchi şi ridică-mă în sus dai încet, mă tem că vânătorul care a pregătit capcana să nu fie pe aproape, mai adăugă Marian.

Pongo se aplecă, cuprinse cu uriaşele sale mâini genunchii lui Marian şi-l ridică încet de tot în sus. Pentru el greutatea lui Marian nu reprezenta un impediment peste care să nu poate trece cu uşurinţă. Marian se sprijini cu stânga de marginea gropii iar cu dreapta ţinea pregătit pistolul.

Cu cât se ridica Marian mai sus, cu atât mai încete erau mişcările uriaşului nostru însoţitor. Era clar doar, că strigătul sau ţipătul pe care-l auzisem nu cu mult timp în urmă, fusese scos de un vânător indigen, desigur cel care săpase capcana. Poate pândise apariţia unui tigru care obişnuia să-şi schimbe des preferinţele de plimbare şi fusese dezamăgit văzând că în loc de tigru prinsese pantera acum în capcană.

Capcana trebuia să fie reamenajată în mare grabă în speranţa că tigrul va reveni în cele din urmă. Prea departe nu putea fi vânătorul, s-o fi îndepărtat numai ia auzul paşilor noştri Nu era exclus, să stea la pândă foarte aproape de capcana sa.

De-abia respiram de încordare, când îl auzi pe Marian strigându-l încetişor pe Pongo.

— Ridică-mă cu totul, nu vad nici un pericol!

Pongo întinse braţele cât erau de lungi în sus şi se lipi de marginea gropii, pentru ca Marian să se poată sprijini cât mai în voie pe el. Pentru a reuşi deplin, trebuiau îndepărtate ramurile meşteşugit aranjate peste groapă, până a ajunge la terenul solid.

În sfârşit Marian a fost gata şi acum îi făcu semn lui Pongo. Uriaşul îl zvârli în sus ca pe o minge. Camaradul meu ajunse în

genunchi la marginea gropii, se prinse cu amândouă mâinile de crengile arbuştilor din vecinătate şi în clipa următoare stătea ridicat în picioare.

Pongo se întoarse spre mine pentru a-mi propune în mod tăcut acelaşi procedeu.

— Nu-i mai bine, să-l scoatem mai întâi pe Maha? Putem să-l aruncăm împreună afară, completai eu.

Pongo râse încetişor, îl chemă pe Maha, de care era foarte apropiat, apucă strâns credinciosul patruped. Îl ridică în sus şi l zvârli elegant, din groapă, peste cărarea pe care o urmasem noi în jungla. Marian se aplecase la rândul lui, pentru a da o mână de ajutor, dar nu a mai fost nevoie. Pongo mă cuprinse de articulaţiile picioarelor şi mă ridică în sus. Marian se lungise deja la marginea gropii şi-şi întinse mâinile spre mine. O ridicare bruscă şi stăteam deja pe cărare.

Mai trebuia să iasă acum Pongo afară. În timp ce mă gândeam cum să procedăm, Pongo şi găsise soluţia. Ne strigă de jos:

— Massers se dă înapoi. Pongo singur iese!

Se duse la capătul opus al gropii faţă de marginea unde voia să iasă. Nu-mi dădeam prea bine seama ce intenţiona şi cum ar fi putut ieşi din capcană fără ajutor, din afară. Doar era astfel amenajată că nici o felină să nu poată fi capabilă de sărituri spectaculoase.

Nici nu-mi terminai gândurile, că mă şi dădui instinctiv un pas înapoi. Un nor de praf, amestecat cu ultimele crengi care mai rămăseseră, pe marginea gropii, zburară prin aer.

În mijlocul norului apărură braţele uriaşe ale camaradului nostru negru, care ne zâmbea mulţumit, dezvelindu-şi dinţii săi albi ca zăpada.

După toate sforţările care le făcuse, reuşise performanţa unei sărituri care l-ar fi făcut invidios şi pe un tigru, sau pe cel mai bun atlet profesionist.

— Massers, repede înainte. Aici nu bine deloc, încheie el.

II.
CAPCANE PERICULOASE.

MARIAN DĂDU NUMAI DIN CAP zâmbindu-i lui Pongo. Îndemnul lui de adineaori fusese doar o stratagemă pentru a se sustrage încă-o dată aprecierilor noastre.

Localnicul, care pusese capcana, trebuie că era un om extrem de îndemânatic şi un om pasionat de munca lui. Îndemânarea rezulta din construcţia mascată a capcanei pentru fiare, iar pasiunea don strigătul de mânie, scos când îşi văzuse speranţele înşelate.

Când v-a observa ce-a mai rămas din munca lui nu va mai fi bine dispus. Marian impuse iarăşi un tempo alert şi nu eram foarte sigur că era cel mai nimerit lucru, având în vedere

pericolele care reclamau recunoaşterea prealabilă a terenului. Puteam doar să nimerim şi peste alte capcane pe cărare asta îngustă.

La fiecare schimbare de direcţie, Marian devenea mai atent, ce-i drept; înaintea fiecărei cotituri a cărării mergea mai încet şi examina solul cu atenţie. În ciuda acestor precauţii era să cădem într-a doua capcană dacă Pongo n-ar fi fost cu ochii în patru. Ne găseam pe o porţiune a cărării remarcabilă prin cotiturile pe care le făcea. Pe ambele laturi străjuiau copaci uriaşi ai junglei, prin ale căror coroane bogate în frunziş, nu pătrundea nici o rază de soare. Cărarea părea scăldată într-un clar obscur verde. Eu priveam neîncrezător în faţă. Nici Marian nu părea mai optimist, privind şi el ţintă înaintea lui. Tocmai această atitudine era să ne fie fatală, dacă privirea lui Pongo n-ar fi îmbrăţişat un orizont mai larg. Şi de data asta, nenorocirea avea să vină de sus! Deasupra noastră trosni ceva. Ca o săgeată zbură Pongo înainte, îl împinse pe Marian, că acesta zbură vreo doi metri, aterizând într-un tufiş spinos, de unde se ridică gemând în timp ce eu nici nu-mi dădeam seama despre ce este vorba Pongo se întoarse cu o săritură, mă înşfacă şi mă târî cu sine.

Mă dureau toate oasele, după ce ateriza cu mine câţiva metri în spate într-un tufiş. În primul moment, mă gândeam că bravul nostru camarad să nu-şi fi pierdut cumva minţile.

Aproape imediat se auzi un bubuit şi un trosnet îngrozitor înaintea noastră. Un nor de praf se ridică în timp ce aşchii de lemn zburară în toate părţile pe lângă capetele noastre.

Mă ridicai anevoie de jos pentru a constata că o grămadă de crengi groase cât braţul, cântărind mai bine de o sută de kilograme, căzuseră chiar pe locul unde am fost noi. Am fi fost cu siguranţă zdrobiţi dacă Pongo n-ar fi băgat la timp de seamă. Pentru o clipă m-am temut să nu i se fi întâmplat totuşi ceva lui Marian. Reuşise oare Pongo să-l ferească la timp? Apoi îl văzui venind spre noi târâş-grăpiş.

— Iată că am gustat şi capcana a doua, râse el. Mă gândeam la o pernă mai moale pentru odihna mea decât acest aşternut de spini. Şoferul nostru a avut totuşi dreptate cu presimţirea lui, că pe acest drum ne aşteaptă multe pericole. Sigur că el s-a gândit poate la cu totul altceva. Dacă vom mai avea parte de astfel de surprize, nu ştiu dacă vom ajunge astă seară în oraş.

— N-ar fi mai bine să-l laşi pe Pongo înainte, jungla e domeniul lui, propusei eu.

Marian a fost de acord. În tăcere, uriaşul trecu cu Maha în frunte. Cu paşi mari, păşind cu prudenţă şi fără să facă cel mai mic zgomot, alunecă pe cărare, înainte.

Pericolul de a da pe nepusă masă peste altă capcană, se micşorase vizibil, întrucât Pongo, poseda instinctul unui animal al junglei. Mă simţeam atât e sigur, bizuindu-mă pe instinctele lui

Pongo, încât era cât p-aici să mi se întâmple o nenorocire dacă nu, tot el n-ar fi dat la timp un semnal de avertizare.

Eram de o jumătate de oră pe drum. Să fi tot parcurs vreo doi kilometri de la ultima capcană, cea aeriană. Înaintea noastră se întindea cărarea, dreaptă de data astă, trasată parcă cu linearul.

Locul nu prevestea nimic asemănător unei capcane. Ne găseam chiar pe mijlocul cărării, Pongo păşind tot atât de precaut înainte, ne slăbindu-i atenţia de loc. Din nou străluci ceva dincolo de crengile puternice ale copacilor groşi, dar totul părea în regulă. O capcană atât de rafinată cum ne-a fost dat ulterior să constatăm cred că nici Pongo n-ar fi bănuit-o cu tot instinctul lui de om obişnuit ai junglei. De-abia în ultimul moment, observă el o rezistenţă elastică, a treia capcană!

— Atenţie Massers! răcni el. Făcând un salt spectaculos înainte lovindu-l pe Maha. Marian îl urmă repede. Eu avui ghinionul să-mi agăţ piciorul în nişte liane şi să mă poticnesc. Înainte de a-mi da seama ce se petrece, simţii o lovitură în umeri, ce mă aruncă de îndată la pământ. Când mă întorsei, năucit de durerea din umeri, mi-a fost dat să constat spre groaza mea, cum foarte aproape, în spatele meu, o lamă de sabie, lungă şi ascuţită, căzuse înfigându-se puternic în pământ. O ramură a unui copac se mai sprijină pe jumătate de umărul meu drept.

— Se poate spune că ai avut noroc Robert, exclamă camaradul meu bucuros.

Dar pe moment din cauza loviturii zdravene de-abia mai puteam trage aer în plămâni.

— Foarte rafinat concepută şi măiestrit realizată această capcană, remarcă Marian pe un ton apreciativ.

Mă ridicai, în fine, de jos, cu dureri în tot corpul.

— Uită-te aici! mai adăugă el. A tras creanga cea mai subţire cât de tare a putut înapoi şi a îndoit-o, legând-o. A atârnat apoi o lamă de sabie ascuţită, mascată astfel încât să nu bată la ochi. Dispozitivul acesta l-a legat cu o mlădiţă trainică de liană, care traversa cărarea. Dacă un tigru sau alt animal se împiedeca de liană, se declanşa cu putere creanga, lovind în toate direcţiile şi cădea mai ales de sus pe cărare sabia, lovind cu mare putere. Har Domnului c-ai supravieţuit Robert. Ai fost atins doar în treacăt de creanga asta, ca să nu spun că a lipsit un fir de păr să fii despicat de sabie. Uite cu câtă forţă s-a înfipt în pământ, iată crengile stau iarăşi în poziţie normală şi nu mai pot primejdui nici o fiară înainte de a fi instalate din nou în poziţia iniţială de către vânătorul nostru.

După ce am mai privit odată, creanga ce mă lovise, nu-mi putui reprima un fior de groază ce-mi trecu prin şira spinării. N-a lipsit mult de-a fi despicat ca un gândac, de lovitura mişelească de sabie.

— Aş vrea să iau sabia ca amintire şi totodată să împiedec monstruozitatea asta să funcţioneze din nou, propusei eu mânios.

Pongo transportă întreg dispozitivul ăsta drăcesc în tufişul de alături, de asemenea şi „creanga” care mă lovise şi care se dovedi a fi trunchiul subţire a unui copac tânăr, căruia i s-a tăiat coroana. Cu o smucitură smulse din pământ sabia, a cărei lamă era confecţionată din oţel călit, cu cizelituri pe partea superioară şi pe mâner.

Proprietarul unei astfel de arme nu era greu de ghicit. Era probabil cel care îşi imaginase primejdioasa capcană. Fixai arma la cingătoarea mea şi păşirăm mai departe în aceeaşi ordine. Eu încheiam şirul. Durerile de spate erau însă aşa de mari încât rămăsei câţiva paşi în urmă în speranţa că îmi voi reveni curând.

Cărarea se lărgi treptat. Tufişurile de pe ambele părţi laterale se mai răriseră. Probabil ne apropiam de aşezări omeneşti şi chiar oraşul nu era departe. În curând vor începe să se arate plantaţiile.

— Terenul de aici a fost de curând cultivat, a fost de părere Marian, dar acum pare a fi lăsat din nou în paragină. Nu va dura prea mult până sălbăticia naturii va şterge orice urmă a intervenţiei umane. Aş vrea să cunosc motivul care i-a determinat pe localnici să abandoneze terenul ăsta roditor.

Din nou răsună undeva în spatele nostru, ţipătul acela straniu, aspru de furie. Vânătorul descoperise probabil urmele trecerii noastre şi descoperise cea de a treia capcană a sa, acum nefolositoare.

Aveam un sentiment neplăcut să-l ştiu în urma noastră, mai ales acum când purtam, ca amintire a aventurii mele, sabia ce fusese odinioară proprietatea sa. N-o să încerce oare să reintre cu orice mijloace în proprietatea sa?

— Ar trebui să ne grăbim, propusei eu. Mi-e teamă că va dori să-şi ia sabia înapoi. Cunoaşte terenul mai bine ca noi şi poate în orice moment să ne cadă în spate, fără ca noi să prindem de veste. Marian nu-mi dădu dreptate!

— Regiunea asta, pe care tocmai o străbatem acum, e mai puţin proprie capcanelor. Şi este şi mai multă lumină iar vegetaţia s-a rărit. Pongo păşea cu şi mai mare viteză înainte. Deja plantele căţărătoare invadaseră trunchiurile înalte ale arborilor de cocos. Peste tot răsăriseră ferigi şi buruieni. Peste tot tufişurile de arbuşti de Hibiscus îşi etalau splendoarea lor desăvârşită.

Accelerarăm tempo-ul nostru încă şi mai mult. Oraşul nu era departe ce-i drept, dar şi întunericul era aproape. Ca să nu mai vorbesc de senzaţia de foame care ne invada tot mai mult, cu trecerea timpului. Ajunserăm la un luminiş cu vegetaţie bogată şi iarbă înaltă la capătul căreia străjuiau câţiva palmieri înalţi. Cum de tocmai în mijlocul unei astfel de plantaţii putea să fie o oază de sălbăticie, nu-mi puteam explica. Pongo găsi curând o cărare care străbătea luminişul de a curmezişul. Fără a şovăi păşirăm înainte. Eram mânaţi de dorinţa de a ajunge mai repede în oraş, întrucât pe întuneric, nu ne-am fi putut lesne descurca într-un ţinut necunoscut. Colonelul Lesley ne-ar fi putut da mai multe

lămuriri dacă ar fi ştiut că ne va prinde întunericul, prin aceste regiuni necunoscute.

Cât despre sinistrul puitor de capcane, din urma noastră, ce să mai zic. Trebuia să-l considerăm duşmanul nostru dacă-ar fi să judecăm numai după ţipetele de furie pe care le-a scos şi care care-i trădau lămurit caracterul. Dacă m-ar fi surprins în întuneric, încins cu sabia lui, e îndoielnic că m-ar fi cruţat. Pe când o luară, deci grăbiţi şi mai grăbiţi decât până atunci, pe cărarea îngustă ce străbătea luminişul, Marian zise.

— Pământul pare a fi destul de umed. Ciudat! Ai auzit Robert. Nu ţi se pare că ar fi un tigru?

Nu prea departe, la stânga noastră, răcni deodată o fiară de pradă. Nu putea fi decât un tigru. Pongo se opri şi arătă din direcţia de unde se auzise zgomotul, o cărare îngustă se făcea şi aici care ducea până adânc în junglă. La vreo 50 de metri depărtare sclipea oglinda apelor unui mic lac.

— Iată de ce vegetaţia în locul acesta este aşa de exuberantă, mai spuse Marian. Din cauza vecinătăţii tigrului n-a mai îndrăznit nimeni să cultive pământul. Poate că-i vorba şi aici de un „man-eater", tigru care s-a specializat în vânătoarea de oameni. Mă miră numai că Lesley, un vânător atât de încercat de tigri, nu l-a răpus încă.

Din nou răsună un strigăt.

— Acesta-i prietenul nostru, completă Marian, cel care a instalat capcanele. Cred că-i răspunsul lui la răcnetul tigrului.

— Se pare că vânătorul nostru e pornit rău pe tigrul acesta Cum nu i-a reuşit să-l răpună până acum, îşi descarcă astfel nervii, dar să mergem mai departe. Cam ştim la ce să ne aşteptăm.

Mai merserăm vreo treizeci de metri, când răcnetul furios al tigrului se auzi clar în faţa noastră. Ne-am luat carabinele de la umăr. Să ne taie numai calea? Am ciulit urechile doar om mai auzi acum şi răspunsul vânătorului. Dar nu a fost aşa. Totul rămase liniştit.

— Să ieşim repede din desiş, ne grăbi Marian. Dacă izbutim să ajungem până la cocotierul acela, atunci am trecut de ce-a fost mai greu. Pe cărarea aceasta îngustă n-aş prea vrea să fiu atacat de tigru.

Ne grăbirăm cât puturăm. Până la capătul tufişurilor mai erau încă vreo 50 de metri şi ni se părea că trunchiul cocotierului e aproape cât să-l atingem cu mâna. Şi din nou se auzi răcnetul ameninţător al tigrului. Felina ne aştepta probabil la capătul cărării, pândind să-i apărem în faţă. Cu siguranţă fiara avea obiceiul să pândească mereu aici la lăsarea nopţii, pe cărare, în căutarea unei victime. Cine ştie câţi lucrători de pe plantaţie va fi având deja pe conştiinţă şi nu-i de mirare că ceilalţi au renunţat să mai vină aici. Când răcnetul de auzi din nou, aproape de tot,

ne oprirăm. Să părăsim acum cărarea ar fi fost prea primejdios. Tigrul ne-ar fi auzit numaidecât şi ne-ar fi atacat.

— Da, ştiu, că ne găsim într-o situaţie! şopti Marian. La capătul cărării pândeşte tigrul fără îndoială. În spatele nostru e vânătorul misterios, care e un adversar la fel de primejdios. Mă gândesc c-ar fi bine să angajăm imediat lupta cu tigrul. În timp ce-şi termina tocmai de vorbit, Marian îşi şi ridică carabina la ochi. Tigrul îşi făcu apariţia pe cărare. Împuşcătura porni, se auzi un răcnet şi trupul vărgat negru-galben dispăru cu iuţeala fulgerului.

— Cred că l-am nimerit. Dacă grav sau nu, nu pot spune. Mă întreb dacă ne va ataca la rândul lui, murmură îngrijorat prietenul meu.

Când este împuşcat un tigru, dar nu mortal, vânătorul trebuie să fie pregătit pentru o luptă în continuare, pe viaţă şi pe moarte şi să încerce să-l răpună neapărat cu următoarele focuri, dacă-l ratează, atunci cel mai adesea este un om mort.

Tigrul asupra căruia s-a tras a dispărut repede în tufiş. Asta-mi părea straniu. Comportamentul acestui tigru, era complet diferit de al consângenilor săi.

— Pare să cunoască prea bine efectul armelor de foc zise Marian, poate că-i vorba aici de un tigru care a trăit mai multă vreme în captivitate şi a evadat Cred că putem înainta fără grijă. Ştie doar că are împotriva sa oameni înarmaţi. Se părea că Marian are dreptate.

— Poate că până acum n-a avut de-a face decât cu localnici neînarmaţi cu arme de foc. Împuşcătura şi rana par să-l fi alungat deocamdată.

Pongo păşi înainte, dar nu renunţă la precauţie, lăsându-l pe Maha a cărui lesă o slăbi cât putu, să-l preceadă câţiva paşi. Ghepardul era capabil să simtă prezenţa tigrului şi să ne avertizeze la timp. Mai erau puţini metri până la capătul cărării. În secundele următoare trebuia să se decidă, dacă ne vom putea continua drumul fără a ne confrunta cu o luptă grea cu fiara răzbunătoare.

Maha rămăsese deocamdată liniştit, cu urechile ciulite, inşii şi cu nările adulmecând, în vânt. Dar nu dădu nici un semnal de apropiere a duşmanului său de moarte.

— Repede de pe cărare, strigă Marian acum. Altfel, cine ştie. Poate-i dă totuşi prin cap tigrului să ne atace.

Răsuflai uşurat, când atinserăm capătul cărării şi păşirăm printre primii cocotieri de pe plantaţie Aici aveam o perspectivă mai generoasă. Întrucât plantaţia asta nu părea de mult părăsită şi vegetaţie n-o invadase în aşa mare măsură. De fapt, plantele căţărătoare începuseră să îmbrăţişeze trunchiurile copacilor, lipseau însă ferigile înalte cât şi „pământuful” de palmier, care acoperă pământul atât de bine pe alte plantaţi încât dacă nu este

îndepărtat frecvent, se constituie repede într-un stufăriş atât de des încât asigură oricărei fiare mari un ascunziş excelent.

— Slavă Domnului! îmi scăpă involuntar. Acum se pare că am scăpat de pericol…

Mă întrerupsei brusc. Aproape de noi, cam la vreo 30 de metri, se auzi din nou pufăitul şi apoi răcnetul tigrului. De-abia încetă acesta, că îi şi răspunse, ţipătul furios al vânătorului misterios.

III.
ENIGMA LACULUI KOKORIJA.

NE PRIVIRĂM ÎN TĂCERE şi ne strecurarăm înainte cu armele pregătite în mână. Tigrul părea să fie ascuns în dosul unui palmier Era necesar însă să-l descoperim la vreme, pe când se afla la o oarecare distanţă de noi, pentru a ne permite să tragem câteva cartuşe în perfectă siguranţă. Dar ne-am găsit naşul! Proceda foarte viclean, de vreme ce încă nu reuşeam să-l vedem. Părul de pe gâtul ghepardului nostru se zburlise deja, mirosind în dreapta şi stânga, aproape cu frică, dar nu părea să fi descoperit urma duşmanului său.

— Nu înţeleg, unde ar fi putut rămâne tigrul? După răcnetul furios de adineaori, ar fi trebuit să-l găsim aici între aceşti doi copaci, se miră la rândul lui Marian.

— Poate că e adevărat ce-am presupus de la început, tigrul a stat multă vreme în prizonierat şi cunoaşte foarte bine efectele armelor de foc, replicai eu.

— Hai să mergem mai departe, fu răspunsul său.

Ne-am pus din nou în marş. Cu atenţia sporită. Tigrul putea să apară din dosul fiecărui trunchi de copac pe lângă care eram obligaţi să trecem. Poate că pândea cu atenţie aşteptând numai momentul favorabil să ne sară în spate. Parcurseserăm o porţiune din drum, fără să se fi întâmplat nimic. Plantaţia devenise tot mai îngrijită şi oferea semne clare că pe aici lucrau oameni. Poate că în curând ne vom putea felicita c-am scăpat de primejdie.

— Cu automobilul am fi ajuns mult mai comod în oraş, stabili râzând Marian. Cred că nici nu mai e nevoie să ne relateze colonelul despre lucruri misterioase, doar le-am trăit pe pielea noastră. Dar văd oameni, care vin încoace. Poate că se află chiar Lesley printre ei. Poate că şoferul a găsit totuşi o posibilitate mai rapidă de a ajunge în oraş decât ne-am gândit noi.

— Presupun chiar, Mariane, c-a alergat cât l-au ţinut picioarele până în oraş. Nu-i va fi fost la îndemână să rămână prea mult în vecinătatea cărării pe unde trece „el”.

— Da, da, iată un englez în vârstă, care vine spre noi. În curând am fost atât de aproape încât ne puteam saluta. Omul care conducea grupul păşise în faţă cu pălăria în mână, pe care o învârtea bucuros.

— Domnii Farrow, Bertram şi Pongo? Dacă nu mă înşel. Domnilor mă bucur foarte mult să vă văd teferi şi sănătoşi. M-am temut îngrozitor, când am aflat acum o jumătate de oră de la şoferul meu, care tocmai vă aduce bagajele într-o căruţă trasă de bivoli, că a-ţi apucat-o pe cărarea primejdioasă. Cum de aţi făcut-o? Doar şoferul v-a avertizat din timp asupra pericolelor ce vă puteau pândi, pe aici!

— A şi făcut-o! Dar eram foarte curios să fac cunoştinţă cu „el", despre care ne-a avertizat de atâtea ori. Fiinţa asta misterioasă pare să-i fi insuflat o teamă feroce, o astfel de teamă şi respect, încât m-a făcut şi mai curios să văd ce ar fi putut-o provoca, râse Marian.

— Şi se pare că nici n-aţi fost prea departe de a face cunoştinţă, după cum bag eu de seamă, domnule Farrow, strigă colonelul. Uitaţi-vă la dumneavoastră cum arătaţi! Ce să mai spun de doctorul Bertram. Veniţi domnilor şi povestiţi-ne ce aţi întâmpinat. Cred că vă este şi foame, marşul a fost greu şi obositor.

— Chiar aşa de rău n-a fost. Tot ce-am pătimit, nu întrece cotidianul pentru oameni obişnuiţi cu primejdia. Dar ascultaţi, chiar acum îşi ia la revedere de la noi, zise Marian, în momentul când se auzi din nou răcnetul tigrului.

Colonelul se roşi la auzul răcnetului fiarei şi spuse printre dinţi:

— De o jumătate de an urmăresc fiara asta şi nici măcar n-am văzut-o cum arată. Dar nu pregetă să răpună un om după altul. Aţi auzit tigrul şi în drumul dumneavoastră prin junglă?

— Cred chiar că a primit ca amintire un glonte de la mine, dar cred c-a fost numai uşor rănit, îi raportă Marian.

— Ce? Aţi tras asupra lui, bolborosi colonelul? Cum aţi reuşit s-o faceţi? E atât de viclean, că nu i-a reuşit nici unui alb care purta o armă să-l vadă măcar.

— Atunci poate că s-a păcălit cu noi şi numai fiindcă Pongo era în frunte, a fost de părere Marian. Voia să ne blocheze ieşirea de la capătul cărării, aceea care dă între plantaţiile cu tufişuri scunde şi dese. Mai întâi a răcnit, la care ne-am oprit şi ne-am sfătuit. Atunci l-am văzut apărând pe potecă. Cu ocazia asta i-am tras un glonte. A pufăit şi a răcnit din nou, înainte de a mai apuca să trimit al doilea glonte. Cred că l-am nimerit cu siguranţă şi ceea ce mă miră e că nu ne-a atacat numaidecât!

— E prea deştept ca s-o facă, domnule Farrow, replică colonelul Lesley, a stat multă vreme în captivitate la un prinţ indian, care are o proprietate în vecinătatea oraşului. Dar prinţul Ahuri a dispărut într-o zi. De ce, nu se ştie! În oraş umblă zvonul că din cauza soţiei sale, care a dispărut înainte şi ea. Alţii spun c-ar fi rămas prin preajmă şi apare nopţile în împrejurimile lacului Kokorija. Într-o zi mi-a trimis, prin servitorul său, care ulterior a dispărut şi el, tigrul său. Dar animalul dispăru în aceeaşi noapte

şi, de atunci, îşi face veacul pe aici, omorând oameni. Dar toate astea pot să vi le povestesc şi acasă în toată liniştea. Chiar şi problema cu făptura misterioasă care apare în zonă în chip de fantomă. Haideţi domnilor, servitorii mei vă aşteaptă deja cu masa!

Nu-i vorbă colonelul Lesley ştia cum să ne facă curioşi! Pe lângă povestea cu tigrul, iată că o nouă fantomă era pe cale de a apare. Un prinţ care dispare, o soţie anterior dispărută, precum şi servitorul credincios care dispare şi el, toate aceste dispariţii în legătură cu o făptură misterioasă care apare ocazional în împrejurimile lacului Kokorija. O luarăm mai repejor la pas. Servitorii care ne urmau, nu uitau să arunce din când în când o privire în urmă, plină de teamă.

Îmi venea să râd. Ar fi trebuit să ne însoţească pe poteca care străbătea jungla, dacă ar fi vrut să cunoască cu adevărat groaza.

— De când bântuie fiinţa aia misterioasă prin regiune?

— Tigrul a evadat cam de şase luni. După aproximativ o săptămână apărură primele zvonuri despre o fiinţă misterioasă, care ar fi fost văzută sau auzit. Lucrul ăsta s-ar fi petrecut tocmai pe domeniile plantaţiei prin care aţi trecut. După ce au început să fie ucişi oamenii care lucrau pe plantaţie, muncitorii au refuzat să mai lucreze acolo, chiar dacă proprietarul le-a mărit considerabil leafa. Şi asta spune mult! După câteva luni. Plantaţiile astea bine întreţinute au ajuns o ruină. Dar asta aţi putut-o constata şi singuri!

— Şi ce legătură are porţiunea de drum din junglă, cu toate astea? întrebă în continuare Marian. E o potecă foarte îngustă năpădită de vegetaţie. Datorită lacului din mijlocul junglei domneşte aici o umiditate continuă, peste cea obişnuita, care stimulează vegetaţia. Cum de n-a secat lacul de vreme ce-i atât de aproape de terenurile cu plantaţiile? Cărarea asta care străbate ambele plantaţii e destul de stânjenitoare…

— Despre toate astea o să vă povestesc mai târziu, rosti Lesley gânditor. Încă un secret legat de dispariţia prinţului Ahuri. Dar iată c-am scăpat de sălbătăcie, acolo-i automobilul meu şi noul meu şofer, pe celălalt l-am concediat, nu trebuia să pună în pericol viaţa şi integritatea musafirilor mei, doar pentru că crede că în junglă ar sălăşlui o fantomă. Chiar dacă ar fi văzut una, trebuia să-şi păstreze prezenţa de spirit. L-am mutat pe Bum, vechiul şofer să lucreze o vreme la bucătărie. Asta o să-i fie învăţătură de minte şi sper să-l vindec de superstiţii. Urcarăm în automobilul deschis, la volanul căruia stătea acum un indian mai în vârstă, posomorât, care ne salută milităreşte.

— Acesta este Ganu, sergent, odinioară sub comanda mea, ne şopti Lesley. A intrat în serviciul meu şi mă însoţeşte mereu la vânătoare. Un om de încredere, destoinic şi foarte curajos.

Cu viteză sporită, ajunserăm în oraşul Ahmadabad. Înconjurat de un brâu de 11 kilometri lungime, de zid. Este un oraş construit

foarte ordonat. Prin poarta înaltă se asigura accesul la şoseaua care duce direct în centrul oraşului.

Colonelul care mai avea puţin până la pensionare, aşa cum ne relată pe drum şi care obişnuia să facă acum mai puţine ore de serviciu, locuia într-o casă de lemn, aşa cum este peste tot obiceiul în India. Mobilierul de bună calitate spunea câte ceva despre bunurile gusturi ale amfitrionului. Numeroase trofee de vânătoare, printre care se distingeau multe piei de tigru, spuneau şi acestea despre hobby-ul acestui militar de profesie – vânătoarea de animale mari.

Colonelul Lesley era celibatar, dar bucătarul său indian era o minune. Masa care ne-o servi, îmbelşugată şi rafinată totodată a fost excelentă.

După ce ne saturarăm, ceea ce după împrejurările zilei, ne luă ceva timp. Întrucât eram cu adevărat flămânzi ca lupii, colonelul dădu dispoziţie să se aducă şampanie de la gheaţă. După ce ne aprinseră în ţigările, începu, în sfârşit să povestească:

— Da, domnilor. În acest moment poate că viaţa pare totuşi frumoasă. Dar încă în după amiaza asta aţi fost de câteva ori în pericol de moarte. Acum aţi mâncat bine şi stăm comod la un pahar de şampanie. Vă voi relata ce m-a făcut să vă trimit scrisoarea aceea la Baroda. Despre tigru aţi aflat deja nemijlocit, ştiţi cât de viclean şi de prevăzător este. Am răpus până acum 38 de tigri, 23 de pantere, printre care feline care au răpus oameni şi care stârniseră la vremea lor oarecare vâlvă. Printre tigri au fost şi cinci man-eater-i, categorie de feline care au pe conştiinţă până şi vânători britanici. Dar după tigrul, a cărei cunoştinţă aţi făcut-o azi, umblu deja de 6 luni. În acest timp a omorât 14 localnici.

— Asta-i cam mult, ce-i drept, consimţi Marian.

— Cel puţin atâta am putut stabili oficial, continuă colonelul. S-ar putea să fie chiar mai mulţi oameni. Ştiţi prea bine că, printre localnicii de pe plantaţii este obiceiul să-şi îngroape mai bine morţi de cât să facă plângere.

— Credeţi că tigrul ucide nu numai din cauza foamei ci şi din plăcerea de a ucide oameni?

— E greu de spus, răspunse colonelul, dar câţiva dintre camarazii mei stabiliţi mai de mult în India, au arătat că există tigri, care atacă oameni cu precădere, deşi le-ar sta în putinţă să atace prăzi mult mai lipsite de apărare şi, în orice caz, mai la îndemână.

— Au fost găsite resturile umane şi este absolut sigur că au fost atacaţi de tigru, scormoni mai departe Marian?

— Am găsit resturile numai a 8 oameni. La aceştia s-a putut stabili fără urmă de îndoială că au fost atacaţi de un tigru. Pe ceilalţi 6 poate i-a târât în tufişuri, spuse colonelul.

— Deci se ţine mereu în apropierea oraşului şi anume pe teritoriile celor două plantaţii? am vrut să ştiu la rândul meu.

Colonelul încuviinţă. Marian interveni şi el pe un ton foarte grav.

— Dacă tigrul se ţine mereu în preajma oraşului, nu înţeleg pe deplin cum de n-au fost găsite carcasele celor 6 oameni în plus răpuşi. Credeţi c-ar fi posibil ce man-eater-ul să fie în stare să fi transportat atât de adânc în interiorul junglei cadavrele încât nici prin intermediul păsărilor de pradă să nu li se poată da de urmă?

— Nu m-am gândit la asta, ce-i drept mărturisi colonelul. Poate că o parte din vină poartă şi zvonul, c-ar bântui o stafie prin junglă. M-am gândit de multe ori că tocmai tigrul ar putea fi acea stafie. Da, poate că aveţi dreptate, acei şase oameni poate că n-au fost sfâşiaţi de tigru. Poate că e demn de relatat că printre acei şase n-a fost nici un lucrător de pe plantaţie, ci oameni de vază, instruiţi din oraş. Cu asta nu vreau să spun, Doamne fereşte, că tigrul ar face vreo distincţie între indigeni şi albi, între bogaţi şi săraci. Fapt e că europenii nu lucrează pe plantaţiile unde aparent îşi face veacul tigrul nostru. Unii dintre ei aveau intenţia tocmai de a-l vâna, pe când alţii aveau probleme de afaceri care duceau prin junglă. Aşa mi-am imaginat întreaga problemă, dar există, după cum îmi dau bine seama acum şi alte puncte de vedere! În sfârşit printre acei şase dispăruţi se aflau şi câţiva indieni foarte bogaţi, după câte îmi amintesc.

Colonelul îşi termină relatarea şi Marian care se vedea pe chipul lui că se gândea intens, păstră şi el un timp tăcerea.

— Ciudat e numai faptul, că dintre cei şase dispăruţi fac parte în exclusivitate oameni de vază, înstăriţi din oraş. Nu contează că-i indian sau european. Printre cei răpuşi de tigru pe plantaţie, a căror cadavre s-au descoperit, nu există o asemenea stratificare socială.

— Tigrul ăsta m-a făcut nervos peste măsură, că n-am putut remarca şi eu, mai devreme, lucrul ăsta, recunoscu spăşit gazda noastră.

Marian râse numai.

— Şi acum v-aş ruga să ne povestiţi, detailat, tot ce ştiţi despre apariţiile fiinţei misterioase. Nu uitaţi să ne relataţi cât mai exact, toate zvonurile în legătură cu lacul din junglă, plasat între cele două plantaţii.

— Bine. O să mă străduiesc! promise Lesley. Când prinţul Ahuri vându pământul pentru prospectarea celor două plantaţii, excluse din actul de vânzare zona lacului şi porţiunea de junglă înconjurătoare. De ce procedase aşa, nu se ştie, deoarece nu dăduse nici o explicaţie. Se ştie numai că pentru plantaţia din zona vestică a junglei, obţinuse o sumă considerabil mai mică din partea societăţii care tranzacţionase vânzarea. M-am gândit atunci că era vorba de o clauză veche, familială care interzicea vânzarea lacului şi a zonei aferente. Îndeosebi, familiile princiare indiene pot avea legi nescrise, de care însă urmaşii trebuie să ţină cont. Acum dacă vedenia asta, stafia, sau ce-o fi, stă în

nemijlocită legătură cu porţiunea de junglă şi lacul nostru nevandabil, nu mai ştiu. Cred totuşi că mai degrabă există o astfel de legătură. La început zvonurile despre stafie erau rare şt nedefinite. Cam de vreo două luni, crescură mult în intensitate. Fantoma ar putea fi un indigen, care bântuie prin aceleaşi locuri pe unde bântuie şi tigrul. Ce face acolo nu se ştie, dar a băgat groaza în toţi localnicii, altfel zvonurile nu s-ar fi amplificat. Am întreprins eu nişte cercetări pe cont propriu, pe când eram prins de febra urmăririi tigrului, să dau şi de rostul acestei fantome. În diferite locuri din jungle, i-am descoperit urmele popasurilor sale nocturne, dar de văzut la faţă n-am avut prilejul.

Marian continua să aibă o atitudine meditativă şi acum rupse tăcerea.

— Ceva, adevărat trebuie să fie în zvonurile astea, de unde nu-i foc, nu iese fum, spune proverbul. Dacă nu ar fi nimica, nu s-ar justifica amploarea superstiţiilor localnicilor. Aşa dar avem tigrul odată, care sfâşie oamenii de pe plantaţii, apoi indienii localnici, care se aţin şi ei prin preajma lacului. Cred că necunoscutul enigmatic despre care se vorbeşte ca despre o fantomă este chiar vânătorul care a pus capcanele acelea drăceşti în junglă, cu care am făcut o cunoştinţă atât de neplăcută. În al doilea rând sunt zvonurile cum că prinţul dispărut, Ahuri a fost văzut în preajma lacului Kokorija de câteva ori. Mai cunoaşteţi şi altceva, domnule colonel?

— Diferite persoane, indigeni desigur, au afirmat că l-au văzut pe prinţ la lac şi mai precis într-o zonă anume a lacului unde-i plăcea acestuia să vină cu soţia lui.

Marian căzu pe gânduri. Colonelul folosi pauza, pentru a ne umple din nou paharele, apoi îmi şopti:

— Domnule Bertram, vom încerca mâine să dăm de urma tigrului. Cum puteţi explica că tigrul mi-a scăpat de atâta vreme şi că dumneavoastră, de abia sosiţi şi vă şi iese brusc în cale şi mai şi reuşiţi să-l răniţi! E de domeniul miracolului!

Încuviinţai zâmbind, pe când colonelul continuă:

— Presupun că şi camaradul dumneavoastră, va fi pregătit să ia urma tigrului, mâine. Sau n-ar fi mai bine să urmărim stafia care bântuie în preajma lacului? Sau pe prinţul Ahuri care apare în aceeaşi zonă? Aveţi deplina alegere!

— Mai degrabă aş începe căutările acelui personaj misterios pe care localnicii îl numesc „el”, se amestecă Marian în conversaţie. Cred că cu această ocazie, vom da şi peste tigru şi chiar apariţia prinţului se va lămuri cu această ocazie. Încă o întrebare domnule colonel: s-a interesat vreodată guvernul britanic de dispariţia celor 6 oameni, ale căror cadavre nici măcar nu au fost găsite?

— Nu domnule Farrow, se presupune de fapt că tigrul este responsabil şi de dispariţia acestora.

— E bine aşa. E chiar mai bine aşa, pentru că îi conferă o anumită siguranţă, deşi nu se potriveşte cu existenţa capcanelor,

continuă Marian.

Din nou se cufundă în gânduri prietenul meu. Colonelul mă privi mirat. Dar nu putui decât să ridic din umeri, căci nu pricepusem nimic din semnificaţia vorbelor lui Marian.

Ceva ştiam eu, ştiam că deja îşi făcuse un plan, sau găsise o explicaţie care reunea toate aceste evenimente ciudate.

— Da, conchise Marian, ridicându-se dintr-o dată. Aşa trebuie să facem. Ne veţi arăta mâine locurile, domnule colonel, unde aţi găsit lagărele noapte ale acestui indigen. În afară de asta vom cerceta plantaţiile şi porţiunea de junglă adiacentă. Vreau mai ales să constat că capcanele acelea rafinate, în care am căzut şi noi au fost repuse deja în funcţiune. În acelaşi timp o să avem de grijă să descoperim şi ascunzătoarea tigrului.

— Credeţi cu adevărat c-aţi reuşit să împuşcaţi tigrul, domnule Farrow? Să-l răniţi, sau cel puţin să trageţi în el?

— Sunt sigur că da, întări Marian.

— Păcat, atunci. Pentru că ştiţi şi dumneavoastră prea bine că, chiar o rană uşoară înfurie pe un tigru grozav: Datorită climei ce domneşte în regiunea aceasta, se depun de către muşte multe ouă în rana deschisă, care-l fac să turbeze de furie, ca să nu mai spun că se distrug astfel ţesuturile şi au drept consecinţă infecţia generală, care duce în scurt timp la moartea animalului. Ar fi regretabil ca fiara asta inteligentă să sfârşească atât de rău şi să putrezească înainte de a-şi da duhul.

— Se poate gândi şi aşa, dar nu uitaţi că moartea tigrului, poate însemna salvarea unui număr impresionant de oameni. Asta ar putea fi mai important decât felul morţii tigrului.

Colonelul încuviinţă înclinând capul. Marian continuă:

— Cred mai degrabă, că ne va fi dat să ne mai întâlnim cu el. Am o astfel de presimţire şi camaradul meu, aici de faţă vă poate adeveri, că presimţirile mele mă trădează foarte rar.

— Puteţi fi liniştit, domnule colonel. Vă veţi mai întâlni cu tigrul şi încă în viaţă, îl asigurai şi eu pe colonel.

— Din cauza febrei mele vânătoreşti am uitat cu totul vieţile oamenilor implicaţi, se scuză oarecum încurcat acuma colonelul. Unui vânător pasionat i se poate întâmpla acest lucru, dar nu unui comandant Un colonel trebuie să se gândească mai întâi la vieţile oamenilor săi. Dacă va muri, fiara asta din pricina rănii, înseamnă că aşa i-a fost soarta. Păcat numai de blană! Este un exemplar deosebit de mare şi de puternic. O să pun să vă trezească mâine dimineaţă foarte devreme, pentru a pori înainte de răsăritul soarelui.

— Ar fi mai bine domnule colonel dacă am pleca cu o oră şi jumătate înainte de răsăritul soarelui. Aş vrea să fiu în junglă încă pe întuneric.

— Şi mai bine atunci! exclamă colonelul. Cea mai frumoasă vânătoare, este cea care se petrece puţin înainte de ivirea zorilor.

Poate că vom reuşi să prindem tigrul la lac, după ce acesta se va fi întors din expediţia de pradă nocturnă.

Colonelul avea curaj, nu glumă, ce era al lui, era al lui. Nu-i păsa că pleacă în urmărirea tigrului la cea mai primejdioasă oră a zilei şi încă în urmărirea unuia neobişnuit de inteligent, care pe de-a supra era extrem de întărâtat din cauza rănii provocate de glonte.

Astfel de fiare sunt de două ori mai periculoase.

Marian a fost de părere să mergem la culcare, întrucât trebuia ca a doua zi de dimineaţă să fim perfect odihniţi şi să fim în deplinătatea forţelor noastre fizice şi mentale, pentru a întreprinde o expediţie atât de periculoasă. Eram şi aşa sleiţi de puteri, după marşul obositor prin junglă şi întâmplările trăite care ne obosiseră şi nervos peste măsură.

Lesley se ridică dintr-o dată, de şi se vedea de ia o poştă că ar mai fi stat bucuros la taclale. Ne conduse el însuşi în camerele noastre. De-abia pusei capul jos pe pernă şi mă cufundai într-un somn adânc fără vise.

IV.
CERCETĂRI PRIMEJDIOASE.

MĂ SCULAI TOTUŞI CU GREU, după ce am fost trezit cu două ore înainte de ivirea zorilor. După ce-mi veniră în minte, băştinaşii misterioşi, tigrul inteligent şi prinţul dispărut Ahuri care bântuiau zona lacului Kokorija. Sării repede în picioare. Apa rece care mi-o turnai pe tot trupul îmi alungă pe loc oboseala.

Colonelul, Marian şi Pongo erau adunaţi deja la micul dejun. Am mâncat o masă întăritoare. Ne luarăm carabinele şi părăsirăm reşedinţa colonelului.

Automobilul acestuia cu Ganu la volan, era tras deja ieşirea din grădină. Într-un tempo susţinut părăsirăm oraşul Ahmadabad, trecurăm de zidul înalt mergând în direcţia plantaţiilor în care tigrul poate mai făcea o nouă victimă. Cât timp şoseaua era cât de cât carosabilă, automobilul şi-a făcut toate onorurile, dar în curând drumul deveni atât de rău că a trebuit să-l părăsim. Ce noi aventuri ne vor paşte în jungla asta? Colonelul l-ar fi luat cu dragă inimă şi pe Ganu însoţitorul său credincios, dar Marian a fost de părere, că acum, când era vorba de a da faţă cu enigmaticul „el” ar fi mai bine să ne rezumăm la o trupă cât mai mică. Ganu nu era de loc încântat să rămână singur în maşină, de aceea colonelul îl sfătui să ducă automobilul înapoi.

Ganu întoarse cu îndemânare autovehiculul. Mi se păru că văd în lumina înşelătoare a farurilor o siluetă omenească, care dispăru repede. Îi împărtăşi repede ce văzusem lui Marian. Ne oprirăm în timp ce Pongo îi şoptea ceva lui Maha. Animalul adulmecă în stânga şi în dreapta şi nu ne dădu a înţelege prin nici un semn c-ar fi descoperit ceva ce-ar fi dat de bănuit.

Marian a fost de părere că poate m-am înşelat. Păşirăm prin urmare de-a lungul cărării înguste, care ducea prin terenul primei plantaţii. Era încă complet întuneric, dar Pongo, care mergea cu Maha înainte, izbuti să găsească cu siguranţă drumul Aveam sentimentul că cineva ne urmărea de aceea mă întorsei de câteva ori înapoi dar nu putui distinge nimic. După cum era deja obiceiul, eu încheiam micul convoi. Nu mă simţeam – trebuie să mărturisesc – tocmai bine. În plină după amiază trăisem ieri în prejma Ahmadabadului destule aventuri primejdioase. Ce era să se întâmple atunci noapte?

Ajunserăm curând la plantaţia din junglă, ce adăpostea micul lac. Aici trebuia să fim deosebit de prevăzători, întrucât în orice moment putea apare tigrul.

Micşorarăm de acum distanţa dintre noi, încetinirăm ritmul de mers şi ascultam încordaţi mai ales că din cauza întunericului vizibilitatea era zero.

Dacă nu l-am fi avut pe Maha cu noi, expediţia ar fi avut loc sub auspicii încă şi mai nefavorabile. Ne puteam baza pe instinctele credinciosului ghepard că va simţi la vreme apropierea tigrului.

Dintr-o dată Pongo îşi încetini mersul atât de mult încât aproape ne ciocnirăm. Nu mai era nevoie să-l întreb de pricina acestei încetiniri, întrucât aveam cu toţii sentimentul că tigrul se afla undeva în apropierea noastră. Maha scoase un pufăit furios. Traserăm piedicile pistoalelor pe care le ţineam pregătite de foc în mână. Întrucât nici un curent de aer nu-şi făcea simţită prezenţa aici. Nu puteam să ştim, din care parte va apărea teribila felină. Pongo ne şopti totuşi:

— Massers, tigrul din dreapta vine!

Poate că-şi dăduse seama din comportamentul lui Maha care adulmecase tigrul din acea direcţie. Luarăm de îndată poziţie spre direcţia indicată de Pongo. Sub palmierii înalţi era foarte întuneric. Nu vedeam nici la un pas înaintea noastră. Maha pufăi din nou, mai tare, de data asta. Tigrul era pe undeva foarte aproape.

Şi iată… răsună de îndată şi răspunsul lui. Un mârâit furios.

Un astfel de semnal îţi dădea fiori de groază dacă l-ai fi auzit, chiar dacă ai fi fost în siguranţă undeva la înălţimea unui „Madjam”. Dar ne găseam din păcate pe pământ, la câţiva metri de regele junglei. În deplin întuneric încă o dată mai mârâi şi Maha drept răspuns. Mârâitul răguşit al tigrului urmă apoi fără nici o pauză. Felina întărâtată putea să se găsească la vreo 10 metri de noi, numai că n-o vedeam. O fâşie de lumină spintecă întunericul. Marian îşi aprinsese lampa de buzunar şi lăsă fascicolul de lumină să i se plimbe încoace şi încolo.

Iată-l fixat pe un exemplar frumos de tigru regal, care-şi dezveli tocmai dinţii într-un nou pufăit şi mârâit furios. Se strecura imediat în dosul unui trunchi de palmier, dar

împuşcăturile noastre răsunaseră deja. La distanţa asta atât de mică efectele gloanţelor era maxim. Chiar dacă fiara ar fi sărit asupra noastră aveam de gând să punem capăt luptei cu câteva gloanţe bine ţintite, pe când se afla încă în aer.

Cu un urlet prelung de furie, felina se sustrase mai departe gloanţelor noastre, dar saltul aşteptat nul execută.

Tigrul dispăru în întuneric. Muţi de uimire rămaserăm pe loc.

— Un tigru extrem de ciudat, strigă colonelul. Un animal normal ne-ar fi atacat imediat, mai ales că turba de furie.

— Un glonte cred ca mai primit în orice caz. Dar aveţi dreptate: un astfel de tigru nu mi-a mai fost dat să întâlnesc. Nu cred că din laşitate n-a făcut-o.

— Tigrul ăsta laş? Nici pomeneală. Pisica asta e deosebi de inteligentă, vă spun eu, se grăbi să ne convingă colonelul. Ştie foarte bine că împotriva armelor noastre de foc nu poate face nimic. Credeţi-mă, o ştie el foarte bine. Mi-aduc aminte că şi fratele lui, cu care obişnuia să se joace a sărit odată pe negândite asupra prinţului Ahuri, care era însă un ţintaş de elită. El omorî fiara cu două gloanţe bine ţintite în ochi. Ahuri îmi povesti mai târziu, că tigrul nostru, fratele celui doborât, se dădu îngrozit înapoi, când se prăbuşi sub gloanţe tovarăşul său. De atunci ştie prea bine, cât de periculoase îi pot deveni armele de foc. De aceea nu ne-a atacat. Sunt pe deplin convins, că pândeşte numai momentul de a ne sări în spate, când ne aşteptăm mai puţin. La început nu prea am dat multă crezare vorbelor prinţului care mi-a relatat cât de deştept este tigrul Rojah. Acum însă sunt pe deplin convins, că prinţul Ahuri nici măcar n-a zugrăvit îndeajuns inteligenţa animalului.

— Dacă este aşa atunci ne vom mai întâlni cu acest Rojah cu siguranţă! Să mergem mai departe. Maha s-a liniştit, deci tigrul nu se mai află prin preajmă. Să căutăm să dăm de urma vânătorului misterios. Presupun că vom dezlega toate celelalte mistere cu această ocazie, susţinu Marian.

Colonelul dădu numai din cap, încuviinţând şi spuse:

— Acum vă voi arăta locul, unde i-am descoperit adăpostul din timpul nopţii.

— O să avem mai multe surprize, dacă ne va reuşi şi să dăm de urma lui, constată Marian. Nu uitaţi că şase concetăţeni avuţi din oraşul dumneavoastră au dispărut fără urmă. Erau cei şase cumva înrudiţi, cum se întâmplă adesea printre indieni?

— Da, fu răspunsul oarecum străbătut de uimire al colonelului. Domnule Farrow, întrebarea care aţi pus-o acum pare să pună întregul caz într-o lumină cu totul nouă. Întrebarea insinuează c-ar putea fi vorba de o răzbunare, de aşa zisa răzbunare a sângelui. Pe când eu şi bravul inspector de poliţie care se ocupă de caz – am crezut tot timpul că dispariţia celor şase s-ar fi datorat în exclusivitate tigrului.

— Ţelul nostru imediat, cei mai important şi poate singurul va fi să-l aducem în puterea noastră pe acest om misterios. Treabă nu lipsită de primejdii. L-am cunoscut doar indirect prin atât de rafinatele capcane în care am căzut, chiar dacă întâmplarea nu ne-a fost fatală. Sunt absolut convins că vom avea de purtat o luptă dură şi fără menajamente.

— Atunci vânătoarea „vânătorului" poate fi încă şi mai plină de primejdii, decât cea a tigrului constata colonelul nu fără o urmă de mulţumire în glas. Pentru Rojah mi-am cam pierdut interesul având în vedere că nu primeşte lupta.

— Da, dar Rojah ne pate sări în spate, când ne aşteptăm mai puţin, afumă Marian.

— Minunat! strigă bucuros colonelul. Atunci avem doi potrivnici puternici în faţa noastră. Colonelul era cu adevărat, sincer bucuros. Era un vânător îndrăzneţ, căruia noţiunea de frică îi era cu desăvârşire străină. Dar mai târziu, când urma să ne luăm la revedere, îmi mărturisi că s-ar fi bucurat mult mai puţin, dacă ar fi cunoscut urmarea, sau a fi bănuit toate iţele şi împrejurările acestei afaceri!

— Înainte deci! comandă Marian. Vom încerca să ne apropiem de soluţia întregii afaceri dar aceasta n-o putem găsi decât în junglă. Pongo găsi cu o siguranţă uimitoare din nou drumul prin junglă, deşi nu-l mai urmase niciodată. Colonelul Lesley care păşea înaintea mea îmi şopti acum, că el vizitase de multe ori jungla, dar n-a fi reuşit vreodată să găsească drumul pe întuneric. Aproape că ne loveam tot timpul pe cărarea îngustă care ducea prin junglă. Pe această cărare Marian a avut prima ciocnire cu tigrul Rojah soldată cu o împuşcătură, înainte de a continuă drumul ne mai oprirăm la un semn al lui Marian. Aici, în luminiş, parcă nu era un întuneric atât de adânc. Sub soarele liber domnea o uşoară obscuritate, care prevestea mijirea zorilor.

— Să mergem direct înspre lac şopti Marian. Mă tem că tigrul va fi pe aproape. Poate îşi va răcori rănile în apele lacului. Aşadar înainte cu o şi mai mare băgare de seamă. Ţineţi armele gata de tras în orice clipă!

Prietenul meu mai zise foarte serios:

— Este un lucru cât se poale de primejdios, ceea ce intenţionam noi acum. Dacă tigrul ne va sări în spate de pe cărarea îngustă, unul din noi este cu siguranţă pierdut, înainte ca împuşcăturile noastre să-i poată veni de hac.

Ne reluarăm mersul. Ca nişte umbre ne vedeam reciproc mişcându-ne, întrucât se mai luminase. Făptura uriaşă a lui Pongo aluneca înainte. Cu atenţie sporită, înainta încet şi aplecat iar paşii săi lunecau parcă pe pământ fără să provoace cel mai mic zgomot. Împotriva unui atac neaşteptat al tigrului eram preveniţi de Maha. Dar dacă acest atac venea foarte rapid, semnalele date de ghepard ar fi venit prea târziu.

Cu totul altfel stăteau lucrurile cu acest om al pădurilor, în al cărui cont intra dispariţia celor 6 oameni, aşa cum spusese Marian. Cât de periculos putea fi ne dădusem deja seama din capcanele sale ingenioase, cu care făcusem deja cunoştinţă. Dacă se aţinea pe lângă lac, cum bănuia Marian, puteam fi siguri că vom mai întâlni în drumul nostru şi alte capcane, de care trebuia să ne ferim.

Mereu prevăzători, păşirăm pe mica cărare înainte. Deşi noaptea fusese rece, în tufişuri se mai păstra o urmă de căldură umedă, foarte apăsătoare, la asta se adăuga şi încordarea nervoasă. În fiecare moment se putea produce deznodământul.

Nimic însă nu se mişca. Întreaga natură părea că dormitează, încă. Nu ne părăsea însă nici o secundă sentimentul apăsător că poate în urma noastră un tigru se târa să ne sară în spate, că mai avem un potrivnic deosebit de periculos în persoana omului din pădure, care era poate şi ucigaşul celor şase indieni.

Undeva trosni o creangă uscată. Ne oprirăm din mers şi traserăm cu urechea. Maha pufăi uşor. Din nou tigrul Rojah era în apropiere, dar se părea că se găsea la o distanţă mai mare care nu reprezenta un pericol apropiat, altfel ghepardul ar fi reacţionat mult mai violent. Câteva secunde de oprire, după care Pongo îşi continuă mersul. Maha se liniştise între timp, de unde puteam deduce că tigrul se depărtase.

Zgomotul, produs de trosnirea unei alte crengi, îl percepurăm acum În mod dar, venind din dreapta noastră. În această direcţie ducea de asemenea drumul spre lacul din junglă, după ce cărarea pe care ne aflam se ramifica din nou.

Strângeam mânerul pistolului cu mai multă putere. Deznodământul era pe aproape. O simţeam aproape fizic.

Ajunserăm porţiunea unde cărarea se ramifica, în cel mult o jumătate de oră se lumina deplin. Atunci vom cerceta în amănunţime lacul şi împrejurimile sale.

Până la lacul Kokorija nu mai era mult dar tocmai acum trebuia să ne păstrăm atenţia mărită, de oarece tigrul ne putea pândi, din orice loc din junglă.

Un vânt slab se porni acum, cum se întâmplă de obicei înainte de ivirea zorilor Venea dinspre est şi prin asta primejdia sporea simţitor. Dacă Rojah se aţinea pe partea dinspre apus a cărării, atunci Maha nu l-ar mai fi putut adulmeca decât în ultima clipă.

— Nu face nimic, să mergem totuşi înainte, şopti Marian. Să ţinem pe cât posibil partea dinspre est a potecii. Pongo păşea ca de obicei înainte. Lesa de la gâtul lui Maha o lăsase de mult, astfel că ghepardul alerga cu câţiva paşi înaintea lui. Prin asta se micşora puţin posibilitatea unui atac prin surprindere din partea tigrului Pas cu pas ne urmam drumul Pongo se oprea adesea să tragă cu urechea. Maha de asemenea părea să-şi dea seama de pericol, se ţinea aproape de pământ, preferând mici salturi

înainte. Astfel ne luă ceva timp să parcurgem doar o mică porţiune de drum.

Şi iată că zărirăm deodată oglinda strălucitoare a lacului. Se iviră zorile. Ratarăm doar cu puţin momentul în care calculasem că vom fi la lac Marian scoase un fluierat uşor, involuntar. Încă câteva minute şi ne vom găsi la marginea lacului şi asta părea să fi fost ţelul lui Marian de la început, deşi nu ştiam de ce. Se auzi o plescăiala în lac. Marian scrâşni printre dinţi:

— Asta am aşteptat de la început. Bănuiam că şi va spăla păcatele în apa lacului. Înainte, acum putem să-l prindem! Emoţia de care fusese prins camaradul meu şi ultimele sale vorbe ne făcură să uităm orice prevedere.

Marian nu se putea referi decât la misteriosul vânător din junglă, care asemeni multor indieni cucernici obişnuiau să se îmbăieze în apele lacului pentru a-şi spăla păcatele, tot astfel cum fac pelerinii în apele Gangelui. Pongo o zbughi înainte. Marian îl urmă îndeaproape, cu colonelul după el. Din păcat ne dădurăm seama că nu era deloc bine de a lăsa prudenţa la o parte, când te cuprinde emoţia.

V.
CEA MAI GREA LUPTĂ A LUI PONGO.

MISTERIOSUL NOSTRU VÂNĂTOR, cel care tocmai făcea o baie în lac, prevăzuse accesul la lac cu o capcană mai rafinată decât toate cele de până acum. Să tot fi alergat cinci metri spre lac, când furăm trântiţi la pământ. Totul se petrecu cu o asemenea forţă încât eu îmi pierdui pentru puţin timp cunoştinţa, lucru care li s-a întâmplat atât colonelului cât şi lui Marian, după cum îmi spuseră ei mai târziu în starea mea de subconştientă, auzii pufăitul lui Maha şi un răcnet care ne îngheţă sângele-n vine, auzit din imediata apropiere şi care însemna iminenţa atacului unui tigru. Rojah îşi alesese aici locul său de pândă.

Gândul la Rojah îmi trecu cu iuţeala fulgerului prin minte. Auzii din nou mârâitul şi pufăitul ghepardului nostru, urmat imediat de urletul tigrului. Ambele fiare curajoase se încăierară. Maha va fi sfâşiat în câteva minute, întrucât în faţa unui astfel de adversar nu va putea susţine o luptă de durată. Mă ridicai cu greutate de jos, mă proptii în mâini şi-mi ridicai capul. Ce se întâmplase cu noi nu puteam ştii pe moment, întrucât scena care mi se oferea nu-i dădu suficient timp creierului să analizeze ce şi cum. Fără să mă mişc, încremenii în poziţia aia neplăcută. Cu braţele încercai să opun rezistenţă presiunii care mă aruncase la pământ şi mă ţinea acolo.

Dar acum nu-mi păsa deloc, întrucât la câţiva metrii în faţa noastră se încolăceau trupurile mlădioase ale celor două feline. Că Maha nu fusese încă răpus mi se părea o adevărată minune.

Dar înfrângerea sa se putea petrece în fiecare clipă. Mă încercă un sentiment de milă pentru credinciosul nostru ghepard şi în clipa următoare Pongo ţâşni ca o vedenie înainte! Scoase ţipătul lui de atac în junglă – aşa cum îl auzisem şi noi cândva (vezi Fantoma din pădure, vol. Nr. 38).

Cuţitul său de spintecat rechini scânteie în lumina răsăritului de soare. O lovitură nimeri trupul tigrului, dar mişcarea fulgerătoare a trupului vărgat al felinii făcu ca lovitura să nu fie mortală. Cuţitul a lunecat pe lângă umărul drept al fiarei. Atât de puternică a fost avântul lui Pongo încât se poticni şi se împiedecă. Cu mâna dreaptă a fost nevoit să se sprijine de pământ în apropierea celor două corpuri încolăcite. A fost împins cu putere înapoi, lovit de e mişcare bruscă pe care a făcut-o tigrul. Cu groază am văzut că, în cădere, cuţitul îi scăpase din mână. Acum era complet neînarmat.

Pongo însă era stăpânit de o singură dorinţă, să salveze viaţa ghepardului, pe care îl îndrăgise în decursul timpului. Din nou sări înainte tocmai în clipa care tigrul reuşise să-l azvârle în sus pe Maha cu o lovitură de labă. Ghepardul ateriza undeva lângă cărare. Rojah se întoarse într-acolo s-o sfârşească cu acesta, odată pentru totdeauna şi atuncea am văzut ceva ce nu-mi puteam crede pur şi simplu ochilor. Pongo sări în spatele tigrului îi încolăci cu ambele braţe gâtul şi ridică pe jumătate felina în aer.

Tabloul care mi se înfăţişă înaintea ochilor, îmi tăie pur şi simplu respiraţia. Cu picioarele îndepărtate uriaşul negru stătea călare pe spatele tigrului, lipindu-şi obrazul de blana felinei şi strângând cu amândouă mâinile tigrul de gât.

Ca nişte funii groase ieşiră în relief toţi muşchii părţii superioare a corpului său gol. Chipul lui Pongo, părea turnat în piatră de Prometeu însuşi, din cauza încordării peste măsură a forţei cu care strângea gâtul fiarei.

Tigrul scoase un urlet întretăiat cu horcăituri. Cu labele din faţă lovea aerul din faţa sa. Poate că vor trece câteva secunde până cel va fi aruncat pe Pongo jos şi-l va sfâşia. Chiar dacă puterile lui Pongo erau mai mari decât ale unui european puternic, să sugrume un tigru cu mâinile goale nu era cu putinţă!

Cu mirare îmi dădui seama că labele din spate ale tigrului îmi părură ciudat de lipsite de forţă. Daca ar fi fost sănătos s-ar fi scuturat de mult de povara din spatele lui şi s-ar fi repezit s-o sfâşie. Îmi dădui seama că gloanţele noastre trebuie să-l fi rănit destul de serios. Marian afirmase doar că gloanţele nimeriseră în partea din spate a trupului tigrului.

De-abia acum îmi puteam da explica cum a fost posibil să se rupă o creangă uscată sub labele tigrului la pândă. Dacă n-ar fi fost rănit, acest lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Să aibă Pongo putere de a termina victorios lupta? Va putea să-l ţină în continuare tot atât de strâns? Ochii lui deschişi îi ieşeau din orbită uitându-se la noi de parcă ar fi aşteptat din partea

noastră ajutor. Trebuia să-l ajutăm cât mai repede, pentru că mult timp n-o să mai poată continua lupta. Se clătina oare acum? Dacă se împiedeca era pierdut De îndată ce Rojah s-ar fi întors soarta luptei ar fi fost pecetluită.

După ce observai că Pongo îşi regăsise oarecum poziţia de stabilitate, răsuflai uşurat. Îşi desfăcu şi mai mult picioarele, mi se păru că apăsa cu şi mai multă putere gâtul animalului. Din când în când felina scotea câte un pufăit horcăitor, în timp ce labele uriaşe loveau aerul în continuare, numai că acum viteza mişcărilor parcă se încetinise.

Din nou simţi privirea lui Pongo aţintită asupra-mi ca un reproş mut, că noi nu-l ajutăm. Reproşul lui era perfect îndreptăţit deşi lupta nu dura decât de câteva minute.

Căutai să mă ridic din poziţia mea neplăcută, dar povara care mă apăsa în jos nu-mi permitea s-o fac.

Abia acum observai că eram înlănţuiţi într-o plasă cu ochiuri puternice, ce fusese azvârlită peste noi. Căzusem din nou în cursa misterioasei fiinţe „el”.

N-am observat nimic ce să dea de bănuit, până ce n-am fost doborâţi la pământ în toiul fugii noastre către marginea lacului. Pe Pongo şi pe Maha nu-i mai ajunsese plasa întrucât depăşiseră prea repede locul primejdios. De aceea nimeriseră peste tigru.

— Mariane, colonele, trebuie să-l ajută, pe Pongo! strigai eu din toate puterile.

— E îngrozitor, dar nu mă pot ridica de jos, gemu Lesley lângă mine.

— Să-ncercăm împreună, zise Marian. Număr până la trei şi apoi toţi deodată: Unu, doi… trei!

Cu puteri sporite ne reuşi să ridicăm plasa, atât de sus încât puteam sta cel puţin în genunchi. Forţa care ţinea plasa la pământ, apăsa acum pe umerii noştri. A fost nevoie de o clipă de pauză. Forţarea pe care am făcut-o a fost prea mare. Chiar şi acum de-abia puteam să facem faţă presiunii care apăsa pe umerii noştri. Frânghia din care fusese împletită plasa ne tăie adânc stofa hainelor noastre kaki în zona umerilor.

Din nou privi spre Pongo. Uriaşul negru părea sculptat din piatră. Fără să se mişte stătea aplecat asupra tigrului îmbrăţişându-l strâns. Din ce în ce mai slabe şi mai zadarnice deveniri zbaterile şi mişcările uriaşei feline. Loviturile de labă nu mai aveau acum forţă. Horcăitul se stingea şi el. Nu mai era vorba de un răcnet de luptă. Să fie posibil ca un om cu mâinile goale să fie capabil să scoată din luptă un tigru? Chiar şi pentru un uriaş de forţa şi puterea lui Pongo, era o realizare pe care nimeni înaintea sa şi probabil nimeni după el n-a înfăptuit-o şi n-o va înfăptui.

Acum ţâşni din tufiş un trup mlădios de culoare galbenă. Era Maha. Îşi revenise după lovitura căpătată de la tigru. Îşi adunase puterile gata să intre din nou în luptă.

Atracţia pe care o simţea Maha pentru Pongo, era cel puţin tot atât de puternică, cu cea resimţită de Pongo pentru Maha.

Fără a pregeta nici o clipă, sări micuţa pisică – aşa cum părea ghepardul acum – asupra surori sale mult mai mare şi mai puternică. Evitând cu îndemânare loviturile uriaşelor labe ale tigrului, îl muşcă oblic lateral pe-acesta, nu putea bănui că prin aceasta îl primejdia numai pe Pongo. Întrucât încercând să-şi sfâşie potrivnicul, Pongo se clătină din nou. Tigrul era încă destul de puternic ca printr-o fulgerătoare lovitură de labă să-l sfâşie pe camaradul noştri negru. Bineînţeles mâinilor care-l ţineau înlănţuit nu le era permis în nici un caz să dea drumul prizei şi nici labelor din faţă ale tigrului nu le era îngăduit să atingă pământul.

În acest din urmă caz. Pongo ar veni de-a berbeleacul şi-ar nimeri sub labele duşmanului răzbunător.

Aceasta ar fi însemnat sfârşitul lui Pongo, pentru că n-ar mai fi putut evita să fie sfâşiat de tigru. Când îmi dădui seama de pericolul în care se găsea camaradul nostru, îl chemai pe Maha înapoi. Credinciosul ghepard interpretă chemarea mea în mod cu totul fals. El înţelese de bună seamă, totul ca un îndemn pentru a ataca cu şi mai multă furie. Pongo se clătină acum. În secunda următoare se va hotărî. Din nou mi se păru că citesc în ochii lui un reproş. Încă o dată îl chemai pe Maha. În clipa următoare trosniră două împuşcături.

Marian reuşise să se sprijine de pământ cu o mână, cu cealaltă-i trase pistolul greu din cingătoare şi apăsase de două ori pe trăgaci. Nu puturăm vedea imediat rezultatul, fiindcă mâna lui stângă se încovoie, el neputând ţine cu o singură mână piept forţei ce-l apăsa în jos, întrucât colonelul şi cu mine urmăream foarte încordai! Lupta lui Pongo cu tigrul, suprasarcina ce ne revenea nouă datorită manevrei lui Marian ne luă prin surprindere. Înainte de a putea schiţa un gest de rezistenţă, furăm din nou doborâţi la pământ, aşa cum fuseserăm de la început.

Atât de puternic ne apăsa acum plasa în pământul moale de la marginea lacului, încât nici pentru înjurături nu ne mai permiteam să irosim aerul. Cu mare greutate reuşii să ridic puţin capul, trăsei de câteva ori aer adânc în piept şi căutai să-mi îndepărtez pământul care-mi intrase în ochi şi în nas. Colonelul şi Marian făceau la fel. Înainte de a reuşi, prin eforturi comune, să îndepărtăm din nou plasa, auzirăm o voce gâfâind şi caldă care ni se păru în acel moment chiar vocea îngerului nostru păzitor, care ne strigă:

— Massers fie liniştiţi, Pongo face.

Nu trecu mult şi-n stânga mea auzii din nou fâsâit în tufişuri, urmat de un hârşâit bizar, după care povara ce presa asupra noastră, cedă, în sfârşit. Ne puturăm ridica în genunchi pentru început şi apoi ne ridicarăm în picioare.

Tigrul Rojah, stătea lângă noi, aproape, dar… mort.

Gloanţele lui Marian îl nimeriseră în tâmplă. Pongo ţinuse fiara atâta timp cu labele din faţă în aer, până ce scurta luptă a acestuia cu moartea se sfârşise şi reuşise apoi să ne elibereze şi pe noi din situaţia deznădăjduită în care ne aflam.

Acum avurăm răgazul necesar să examinăm capcana în care căzusem, pe toate părţile. Se întrebuinţase şine de fier lungi de 5 metri şi altele de 2, între aceste bare de fier, fusese ţesută o plasă fină dar puternică cu ochiuri mărunte. Spre mirarea noastră stabilirăm că ambele laturi ale şinelor fuseseră îngropate adânc în pământul celui mai mare tufiş care conducea spre partea din stânga a cărării. Cercetarăm deci tufişul mare din stânga noastră, care ne conduse apoi la marginea unei gropi late şi adânci, în care Pongo sări imediat, examinând şi el curios întreaga maşinărie a capcanei, care se punea în mişcare de aici.

Ambele şine ce ţineau plasa blestemată, erau puţin curbate aici, îmbucându-se în nişte cilindri de fier, îngropaţi şi aceştia în două blocuri de piatră. Un resort spiralat gros şi puternic, înfăşurat peste cilindri, ne dădea explicaţia bruştei şi bizarei forţe cu care plasa ne apăsa la pământ.

Două bare. De asemenea de fier, de câte un metru şi jumătate lungime serveau la încordarea arcului. O bară de fier, mai subţire, care se prelungea din tufiş până pe potecă, reprezenta piedeca în care era agăţat cadrul de metal cu plasa, până ce o sălbătăciune declanşa mecanismul. Atunci rama metalică şi plasa cădeau în jos. Acţionate de resort, cu o astfel de forţă. Încât şi un tigru ar fi fost neputincios şi strivit de pământ, fără a mai putea să se ridice în picioare cu toată puterea lui. Cadrul metalic şi plasa au fost vopsite astfel încât să nu se deosebească cu nimic de peisajul pestriţ ce-l înconjura. Întregul mecanism al capcanei era atât de minunat gândit şi plasat atât de bine, încât nu mă puteam opri din admiraţia ce-o resimţeam pentru cel ce-o născocise.

— Ce este domnule Lesley? întrebă Marian subit.

Privi mirat spre colonei şi-l văzui că examinează cu atenţie întreg mecanismul. Scutură apoi doar capul şi spuse:

— Cum a ajuns capcana asta aici? Să fi fost plasat aici înainte de a fi dispărut prinţul? Dar nu. Mi-ar fi istorisit despre asta cu siguranţă!

— Nu, domnule Lesley, Prinţul Ahuri a plasat capcana aceasta aici. De-abia în ultimul timp, continuă Marian, care în aceste momente îmi părea ca un clarvăzător care, din piese şi evenimente disparate, reconstituise se pare întregul. Aş putea chiar afirma că s-a folosit de multe ori de ea. Nu servea să-l aducă în captivitate pe tigrul Rojah. Nu. Urmărea cu totul alt tip de vânat, pe care l-a şi obţinut de altfel.

— Ce tot spuneţi acolo? întrebă la rându-i colonelul, pe chipul căruia se citea mirarea. De unde ştiţi că prinţul Ahuri a pus capcanele? Deşi într-adevăr este invenţia lui şi servea pentru a prinde tigrii de vii fără a le vătăma corpul câtuşi de puţin. Ce

voiţi să spuneţi că viza o altfel de pradă? Din afirmaţia asta s-ar putea deduce că prinţul Ahuri se găseşte undeva prin apropierea oraşului.

— Se vorbea doar c-a fost văzut de câteva ori în apropierea lacului Kokorija, aşa că pe aici trebuie să fie. Capcana şi ea, era pregătită să intre în funcţiune, a fost de părere Marian.

— Domnule Farrow – colonelul a făcut o mică pauză, înainte de a continua – credeţi deci că prinţul Ahuri, cu fantoma ce bântuie prin junglă sunt una şi aceeaşi persoană?

Marian numai încuviinţă:

— Întocmai, aşa şi nu altfel mi-am imaginat şi eu, ba mai mult, pot afirma că prinţului dispărut i se datorează capcanele aşezate în junglă, cu care am făcut deja cunoştinţă, după ce s-a defectat automobilul. Cine altul decât prinţul ar poseda o sabie de valoarea şi fineţea aceleia folosite într-una din capcane? Acestei capcane aproape că era să-i datorăm pierderea vieţii camaradului nostru Bertram. Dar adevăratele victime ale capcanelor le constituie cei şase indieni dispăruţi a căror cadavre n-au fost încă găsite. Aceasta este convingerea mea fermă.

— Foarte interesant! murmură colonelul pierdut în gânduri. Dar această afirmaţie şi consecinţele care decurg de aici, îmi par acum să arunce întreaga afacere într-o altă lumină, decât ar fi rezultat prin examinarea cazurilor de dispariţie unul câte unul. Ca oficial în această ţară, evident că nu pot considera faptele decât dacă există dovezi materiale de netăgăduit. Acestea trebuie încă găsite. Ceva nu mi-e clar deloc – recunosc – nu văd motivul care la determinat pe prinţ să-şi părăsească proprietatea şi să vină să locuiască aici în vecinătatea lacului Kokorija, pe post de stafie? De ce – şi asta e a doua îndoială pe care o am – a fost nevoie ca prinţul să comită toate aceste crime? Trebuia doar să aibă un motiv foarte puternic ca s-o facă! Dacă acest motiv va fi găsit, atunci acesta va fi liantul care va duce la dezlegarea întregii afaceri.

— Motivele, cred că vi le pot da, de pe-acum, domnule Lesley, continuă grav şi liniştit Marian.

Colonelul se opri uimit. Chiar şi eu am ciulit urechile. Deşi trăisem numeroase întâmplări împreună şi-l cunoşteam de-acuma, cum putuse în răstimpul acesta scurt de când ne aflam la Ahmadabad, să afle deja motivul ascuns pe care să-l fi avut prinţul să renunţe la viaţa-i uşoară din palat şi să îmbrace existenţa vagabondă a unui om fără căpătâi pierdut în junglă. Dar Marian continuă:

— Cred domnule Lesley, că o explicaţie mai detaliată ar necesita destul de mult timp şi acesta ne lipseşte pe moment. Deocamdată credeţi-mă pe cuvânt, întrucât sper ca în decurs de câteva ore, să-l capturăm pe prinţ. Atunci ne va relata el însuşi care-au fost împrejurările şi motivul pentru care a înfăptuit ce a înfăptuit.

Colonelul continuă să clatine neîncrezător capul. Marian a făcut o mică pauză după care continuă:

— Trebuie să ne fie clar că avem de-a face cu un adversar extrem de inteligent şi de cultivat şi prin aceasta cu atât mai periculos. Aici în apropierea lacului presimt existenţa altor capcane, care pot fi şi mai rafinate şi mai diabolice, decât ultima, pe care am cunoscut-o. Aceste capcane pot însemna moartea noastră dacă venim în atingere prea intimă cu ele. Am bănuit de la început domnule colonel că omul pădurilor nu poate fi altul decât prinţul Ahuri. De aceea am sperat că-l vom întâlni la lac. Prinţul nu dorea în ruptul capului să vândă această bucată de pământ pe care se află lacul, după cum ne-aţi povestit chiar dumneavoastră. Presupun că în familia prinţului lacul trece drept sfânt, că se atribuie lacului aceleaşi proprietăţi miraculoase ca apelor Gangelui – adică şterge păcatele oamenilor şi curăţă trupul de toate impurităţile fizice şi spirituale. Mai speram că tocmai la răsăritul soarelui va veni să-şi facă baia zilnică. Presupunerea mea s-a adeverit, dar din păcate capcana în care am căzut – întrucât din cauza grabei am uitat, prudenţa ne-a jucat o festă. Mai am încă o idee, dar o voi enunţa mai târziu, după ce-l vom fi prins pe prinţ şi asta numai dacă acesta ar refuza să ne dezvăluie secretul şi să depună mărturie. Dar acum să cercetăm temeinic locul, poate vom găsi drumul de acces la lac pe care prinţul îl urmează în mod obişnuit.

Păşirăm din nou pe cărarea îngustă care ducea la lac. Pe când trecurăm din nou pe lângă trupul tigrului mort, nu mă putui opri să nu mă gândesc la lupta dată de Pongo. A fost ceva ce n-am crezut niciodată posibil că poate face un om. Lupta pe care a dat-o cu îngrozitoarea felină a fost de bună seamă cea mai grea din întreaga lui viaţă de până acum.

— De necrezut, murmură de asemenea colonelul, care privi cu regret trupul puternic al tigrului răpus. N-aş fi crezut niciodată asta posibil, dacă n-aş fi văzut cu proprii mei ochi. O astfel de forţă şi rezistenţă nu le-aş fi bănuit nici măcar la Pongo. Păcat că tigrul ăsta a trebuit să moară! Un exemplar atât de minunat! Dacă n-ar fi devenit man-eater (mâncător de oameni) ar fi putut trăi multă vreme în junglă şi s-ar fi bucurat de libertate. Pielea i se cuvine bineînţeles domnilor Farrow şi Pongo.

— Noi v-o dăruim din toată inima, râse Marian. Puteţi s-o păstraţi ca amintire din partea noastră. Doar dumneavoastră v-a fost dăruit tigrul de către prinţul Ahuri şi în afară de asta l-aţi vânat de atâta vreme. Dar să ne întoarcem la cele importante. Ne apropiarăm cu prudenţă de lac, care nu era foarte mare şi avea o formă circulară. De jur împrejur erau plantaţi arbuşti într-o reţea densă care nu ne permitea să descoperim un al doilea drum de acces, deşi Marian afirmase că trebuia să existe unul.

Fusesem doar pe cărare şi auzisem foarte clar plescăitul cuiva, ca şi cum acela ar fi făcut baie. Pe drumul pe care-l urmasem noi,

nu putea ajunge la lac, întrucât ar fi trebuit să-l observăm.

— Ar trebui să înotăm de-a lungul întregului lac, ca să descoperim cel de al doilea drum care duce încoace. Unul din noi trebuie să stea aici de pază şi să observe dacă nu ne paşte o primejdie din partea înotătorului pe care n-o bănuim deocamdată. De acord domnule Lesley?

— Sunt perfect de acord, mai ales că înotul nu e partea mea cea mai tare, remarcă sec colonelul. Voi băga de seamă, fiţi fără grijă. Poate că prinţul se găseşte încă în apropiere, dacă într-adevăr el şi cu vânătorul-fantomă din junglă sunt una şi aceeaşi persoană.

— Sunt convins de asta, rezumă încă o dată Marian. În timp ce-şi da jos cizmele şi jambierele.

— Fiţi cu ochii în patru, domnule Lesley. S-ar putea ca viaţa noastră să fie în mâinile dumneavoastră. Robert, poate ar fi bine să rămâi şi tu aici, în acest fel forţele noastre ar fi mai proporţional împărţite. Domnului Lesley îi va fi greu să ţină sub observaţie trei oameni deodată.

Pongo se şi lăsase să lunece în apă. Marian îşi desprinse brâul şi-l depuse pe cizme şi jambiere. Întrucât nu începusem să mă dezbrac, am hotărât pe moment, să îmbrăţişez propunerea camaradului meu.

— Fie şi aşa. Eu voi veghea asupra lui Pongo, pe când domnul Lesley te poate supraveghea pe tine.

Marian încuviinţă mulţumit din cap şi apoi lunecă îmbrăcat numai în şort în apă. Pongo începuse să înoate liniştit pe lângă malul drept al lacului. Mă încercă brusc un sentiment de teamă. Dacă în apa lacului erau crocodili? Acum. Chiar acum, camarazii mei puteau fi atacaţi de aligatori şi târâţi în adânc! Broboane de sudoare îmi apărură pe frunte. Apoi mă gândi că însuşi prinţul obişnuia să facă baie în lac – dacă am înţeles noi bine – încă azi dimineaţă fusese doar aici.

Dar să fi fost un om. Tocmai aceea care se mişca în lac? Cât de uşor poate omul să se înşele chiar asupra celor văzute cu proprii săi ochi, mai ales când avem idei preconcepute şi vizibilitatea lasă de dorit. În asemenea caz, de obicei imaginaţia o ia foarte lesne razna.

Auzisem noi, ce-i drept plescăitul, dar nu văzusem nici un om. Putea tot atât de bine să fi fost provocat de mişcarea unu crocodil îi strigai temerile mele lui Marian, dar acesta mă linişti:

— De-ar fi fost crocodili i-am fi observat imediat, de îndată ce Pongo a intrat în apă, Robert a bătut apa destul de puternic înainte de a se pune în mişcare. Aceasta ar fi trebuit să atenţioneze imediat pe crocodili, care s-ar fi grăbit să vin încoace!

Uriaşul negru scoase un strigăt pe jumătate înăbuşit.

— Ai găsit ceva Pongo? îl strigă Marian.

Pongo nu răspunse dar continuă să înoate. Se opri în faţa unui buchet gros de bambuşi. Apucă şi trase de el fără sforţare deosebită, dându-l cu uşurinţă de-o parte.

Marian înotă imediat de-a curmezişul lacului, examinăm deschizătura pe care o făcuse Pongo, strigându-ne:

— De aici de asemenea o mică cărăruie spre est. Perpendicular pe oraş Robert. Nu te-ai înşelat deloc cu silueta pe care ai văzut-o de lângă automobil. Pun pariu c-a fost vorba de un om. Împachetează-mi hainele într-o mică legătură, pe care s-o pot lua cu mine. Trebuie să ne despărţim. Eu şi Pongo vom urma noua cărare descoperită, în timp ce tu cu domnul Lesley s-o luaţi pe marginea junglei şi de-a lungul ei. La terminarea cărării ne vom întâlni cu siguranţă.

Nu prea agream propunerea. Privii mai întâi deasupra lacului, apoi spre partea din stânga a acestuia şi tresării: din tufiş se uita fix la prietenul meu un chip ce-ţi stârnea groaza. O faţă închisă la culoare, cu trăsături schimonosite ai cărui ochi scăpărau de focuri lăuntrice, ciudate.

Acesta nu putea fi decât omul pădurilor, cum îl mai numisem, omul care avea pe conştiinţă şase fiinţe umane.

Îşi ridicase capul peste tufele de bambus, deci trebuia să se găsească neapărat pe uscat. Stătea într-un punct pe care Marian urma să-l atingă curând, dacă prin descoperirea lui Pongo n-ar fi fost puţin deviat de la drumul său.

Omul misterios ridică mâna. Zării o armă strălucind. Mă deşteptai la timp din încremenirea mea care decurse poate o secundă, scosei pistolul de la brâu şi trăsei repede. O secundă mai târziu, detună şi arma misterioasei fiinţe, dar glontele destinat lui Marian trecu vâjâind pe lângă capul lui, în apă.

Dimpotrivă, eu se pare că nimerisem mai bine. Omul scoase un ţipăt de spaimă sau poate de durere mai degrabă, se clătină şi dispăru în desiş.

— Cât pe-aici era s-o păţesc, strigă Marian. Am comis o greşeală; trebuia mai întâi să cercetăm întreg malul de-a lungul lacului. Cu mişcări largi, înotă acum, împreună cu Pongo înapoi şi îmbrăcă în mare grabă cămaşa, jambierele şi cizmele, pantalonii şi jacheta uşoară peste care încinse brâul de argint, zicându-mi după o scurtă reflexie:

— Cred că l-ai nimerit bine Robert. Ideea de a ne apropia de el prin apă a fost cât se poate de nefericită.

S-o luăm pe cărarea dinspre vest care merge de-a lungul lacului. Oricum dacă ne zăreşte primul, va căuta să ne culce la pământ cu arma lui.

Străbăturăm în goană cărarea înapoi, trecurăm încă o dată pe lângă cadavrul tigrului Rojah şi pe lângă locul diabolicei capcane, apoi drumul nostru o luă în direcţia vest urmând şi malul lacului din junglă, care mergea de asemenea de la est spre vest.

Cu atenţia încordată, examinarăm partea laterală dreapta a cărării, pentru a descoperi vreo ramificaţie mascată, care ar fi putut duce la locul unde îşi făcuse apariţia adversarul nostru.

N-am găsit nimic şi astfel ajunserăm la a doua plantaţie. Abia acum ne puteam îndrepta spre nord înspre porţiunea de junglă adiacentă plantaţiei.

Pericolul se diminuase după împuşcătura mea norocoasă. Ţipătul îmi dovedise că nimerisem bine şi că omul nostru era grav rănit.

Cu toate acestea nu voiam să fim neprevăzători, mai ales după ce am pătimit până acum. Brusc dădurăm în sfârşit de intrarea atât de căutată a potecii, care ducea dinspre est către lac. Pe această potecă trebuia decis să circule omul nostru, prinţul dispărut Ahuri.

Păşirăm cu prudentă mai departe. Presupunerea lui Marian că acesta sta la pândă undeva aproape de apă nu era neapărat şi situaţia reală. Marian păşea înainte şi acum când ridică braţul, ne oprirăm cu toţii, în faţa lui se distinge o siluetă care state nemişcată, întinsă la pământ.

Ne apropiarăm uşor şi în tăcere. Ne puteam aştepta de la acest adversar să adopte orice şiretlic, dar Marian ne linişti îndată prin semne. Se aplecă şi ridică de jos un pistol greu. Care scăpase din mâna celui întins la pământ. Marian îl întoarse cu faţa pe cel căzut, care stătuse până acum pe burtă şi lui Lesley îi scăpă pe dată un strigăt de uimire.

— Prinţul Ahuri – complet sălbăticit.

— Nici nu-i de mirare, domnule Lesley. După ce un om trăieşte atâta timp în pustietate, constată Marian foarte serios. Mai trăieşte încă. Dar glontele i-a străbătut pieptul. N-o să mai ducă mult. Dar uite că deschide ochii! Întrebaţi-l domnule colonel dacă soţia lui la înşelat cu vreun membru al familiei înrudite cu cei şase oameni dispărut. Sau dacă toţi dispăruţi au ştiut ceva sau au sprijinit în vreun fel această trădare.

— Aşa este. A fost răspunsul şoptit ca o adiere de pe buzele muribundului, l-am prins pe toţi în capcanele mele, întrucât nu erau destinaţi lui Rojah. Acum tigrul e mort şi eu sunt răzbunat, pot mur liniştit.

— Unde sunt cei ucişi şi unde a rămas prinţesa?

Prinţul Ahuri deschise gura, dar nici un cuvânt nu mai ieşi de pe buzele lui O tresărire îi străbătu întreg trupul şi încremeni pentru vecie.

— Deci asta ar fi soluţia enigmei, murmura ca pentru sine colonelul. Poate că întreaga combinaţie nici n-a fost greu de dibuit, continuă el uitându-se la Marian, doar că eu m-am concentrat mult prea mult asupra tigrului.

— Cred că victimele le-a aruncat, cu greutăţi atârnate în apele lacului, zise Marian. Am putea să cercetăm cu scafandri.

— Şi porţiunea de junglă din prejma lacului ar trebui să dispară. A trăit prea multe orori, spuse colonelul Lesley.

Marian avuse şi de data asta dreptate. Victimele fuseseră scufundate în apele lacului Kokorija. Acolo fu găsit şi cadavrul prinţesei.

N-am mai zăbovit mult în Ahmadabad. Am ridicat ancora ca să zic aşa spre noi aventuri», dar despre astea în numărul următor:

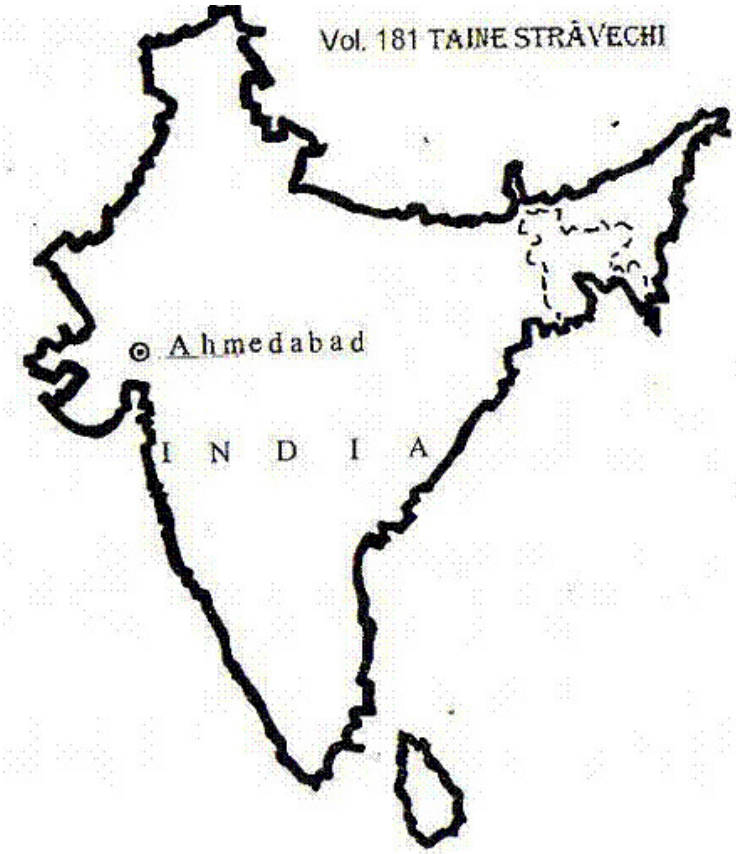

Sfârşitul volumului: **CEA MAI GREA LUPTĂ A LUI PONGO.**

În numărul următor:

TAINE STRĂVECHI.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro